

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

Inhoud

I *Mededelingen*

Europees Parlement

Schriftelijke vragen met antwoord:

nr. 1216/79 van de heer Debré aan de Raad Betreft: Suikerprotocol bij de Overeenkomst van Lomé	1
nr. 1468/79 van de heer Debré aan de Raad Betreft: Betreurenswaardige verwarring met betrekking tot de uitgaven voor de suikerproducenten van de ACS-landen	2
nr. 1453/80 van de heer Van Miert aan de Raad Betreft: Europees rechtsgebied	3
nr. 1744/80 van mevrouw Clwyd aan de Raad Betreft: Hoge energiekosten voor Britse industrie	4
nr. 1790/80 van de heer Glinne aan de Raad Betreft: Exploitatie van de minerale rijkdommen van de zeebodem	4
nr. 1846/80 van Lord O'Hagan aan de Raad Betreft: Levensmiddelenprijzen	5
nr. 1849/80 van de heer Patterson aan de Commissie Betreft: Tachografen op landbouwvoertuigen	5
nr. 1953/80 van Lord Douro aan de Commissie Betreft: BTW op renpaarden	6
nr. 1999/80 van de heer Irmer aan de Commissie Betreft: Ernstige beperkingen van de reismogelijkheden binnen de Gemeenschap voor bepaalde groepen personen	6
nr. 2050/80 van de heer Glinne aan de Raad Betreft: Omvang van de openbare ontwikkelingshulp in de Lid-Staten	7

Inhoud (vervolg)

nr. 2265/80 van de heer Patterson aan de Commissie Betreft: Melkpoeder	8
nr. 109/81 van de heer Papaefstratiou aan de Commissie Betreft: Gemeenschappelijk beleid op het gebied van het zeevervoer	8
nr. 110/81 van de heer Papaefstratiou aan de Raad Betreft: Gemeenschappelijk beleid op het gebied van het zeevervoer	9
nr. 146/81 van de heer Martin aan de Commissie Betreft: Fraude bij het in de handel brengen van alcoholmengsels als surrogaatwijn	10
nr. 155/81 van de heer Glinne aan de Commissie Betreft: Beperking van de invoer van Japanse elektronische apparatuur in Europa	11
nr. 165/81 van mevrouw Clwyd aan de Raad Betreft: Geluidsemissie van zware vrachtwagens	11
nr. 172/81 van de heer Glinne aan de Commissie Betreft: Gezondheidszorg in zwart Afrika	12
nr. 211/81 van de heer Glinne aan de Commissie Betreft: Conferentie inzake hulpverlening aan Zimbabwe	13
nr. 213/81 van de heer Didò aan de Raad Betreft: Afschaffing van de syndicale rechten en vrijheden in het Prinsdom Monaco	14
nr. 224/81 van de heer Damseaux aan de Raad Betreft: Uitleg van het slotcommuniqué van de Europese Raad over de voorlopige plaatsen waar de Europese Instellingen hun werkzaamheden verrichten	14
nr. 263/81 van de heer Seligman aan de Commissie Betreft: Verkooprijzen van en belastingen op olie bestemd voor de veevoederindustrie in de Gemeenschap	15
nr. 264/81 van de heer Seligman aan de Commissie Betreft: Verkooprijzen van en belastingen op olie voor de kunstmestindustrie in de Gemeenschap	15
nr. 282/81 van de heren Narducci en Bersani aan de Commissie Betreft: Communautaire maatregelen voor het „Internationale decennium voor het drinkwater en de sanering van het milieu”	16
nr. 283/81 van de heer Curry aan de Commissie Betreft: Stappen van de Commissie bij de Franse Regering in verband met de aard van de onlangs aangekondigde steun ten bedrage van 4 miljard Ffr.	17
nr. 290/81 van de heer Pedini aan de Commissie Betreft: Didactische experimenten in de Lid-Staten van de EEG	17
nr. 314/81 van de heer Galland aan de Commissie Betreft: Fiscale wanverhoudingen op het gebied van aardolieproducten	18
nr. 325/81 van de heer Kavanagh aan de Commissie Betreft: Gemeenschappelijke regeling voor schapevlees	18
nr. 326/81 van mevrouw Le Roux aan de Commissie Betreft: Berekening van de visserijquota's	19

nr. 333/81 van mevrouw Lizin aan de Commissie	
Betreft: Bijeenkomst van de landen leden van de ACDA (Action concertée pour le développement de l'Afrique) (Onderlinge actie voor de ontwikkeling van Afrika)	19
nr. 356/81 van de heren Orlandi en Cariglia aan de Commissie	
Betreft: Besteding van de kredieten van titel 10, hoofdstuk 10.0, regels 1 t/m 8 van de begroting van de Commissie van de Europese Gemeenschappen	20
nr. 360/81 van de heer Van Miert aan de Commissie	
Betreft: Koel- en diepvriesopslagplaatsen	20
nr. 371/81 van de heer Hutton aan de Commissie	
Betreft: Het bottelen van whisky met een laag alcoholgehalte	21
nr. 379/81 van de heer Muntingh aan de Commissie	
Betreft: Ecologie en Ontwikkeling – Chimpansees in Sierra Leone	21
nr. 383/81 van de heer Seefeld aan de Commissie	
Betreft: Dubbele bestrafing van verkeersdelicten in de EEG	22
nr. 388/81 van mevrouw Scrivener aan de Commissie	
Betreft: Belangenovereenkomsten betreffende de oprichting van verkooppunten voor krantenverkopers	22
nr. 408/81 van de heer Adam aan de Commissie	
Betreft: Aanvullende maatregelen – Noordelijke regio	23
nr. 410/81 van mevrouw Pruvot aan de Commissie	
Betreft: Gevaren verbonden aan de toename van koolzuurgas in de atmosfeer	24
nr. 438/81 van de heer Flanagan aan de Commissie	
Betreft: De EEG en het westen van Ierland	24
nr. 463/81 van de heer Doublet aan de Commissie	
Betreft: Leemten in de douanecontrole	24
nr. 469/81 van de heer Karl Schön aan de Commissie	
Betreft: Invoering van een „Europees rijbewijs” en de daarmee verbonden harmonisering van bewijsstukken en voorschriften	25
nr. 502/81 van de heer Boyes aan de Commissie	
Betreft: Verval en tenachterstelling van het platteland	26
nr. 505/81 van de heer Moreland aan de Commissie	
Betreft: Mistachterlichten	26

I

(Mededelingen)

EUROPEES PARLEMENT

SCHRIFTELIJKE VRAGEN MET ANTWOORD

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1216/79

van de heer Debré

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(28 november 1979)

Antwoord

(28 juli 1981)

Betreft: Suikerprotocol bij de Overeenkomst van Lomé

1. Hoe groot waren sedert de inwerkingtreding van het suikerprotocol bij de Overeenkomst van Lomé de jaarlijkse bedragen van de financiële voordelen die voor de suikerproducenten van de ACS-landen uit dit protocol voortvloeiden? Hoe groot was voor elk van de belangrijkste suikerproducenten van de ACS-landen de hoeveelheid suiker die werd afgezet in de Europese Economische Gemeenschap, en in welke Lid-Statens vonden deze leveranties plaats?

2. Dienen de prijs- en afzetgaranties die krachtens het suikerprotocol bij de Overeenkomst van Lomé voor uit de ACS-landen in de EEG geïmporteerde suiker gelden, te worden beschouwd als een „handelsinstrument” of veeleer als een wezenlijke bijdrage aan het beleid inzake ontwikkelingshulp? Als het gaat om een handelsinstrument, wat zijn dan de commerciële voordelen die voor de EEG uit dit protocol voortvloeien?

Als het gaat om een maatregel in het kader van het beleid inzake ontwikkelingshulp, ware het dan niet logisch de daaruit voortvloeiende uitgaven als zodanig in de jaarlijkse begroting van de Gemeenschappen of in het programma van de meerjarenuitgaven in het kader van de Overeenkomst van Lomé op te nemen, in plaats van deze te verwarren met de uitgaven van het gemeenschappelijk landbouwbeleid, welke hierdoor kunstmatig worden opgedreven?

1. a) De Raad herinnert de geachte Afgevaardigde eraan dat het aan de ACS-EEG-Overeenkomst van Lomé gehechte Protocol betreffende suiker een regeling bevat voor de wederzijdse rechten en verplichtingen van de Gemeenschap en de ACS-Statens die suiker exporteren, terwijl de betrekkingen tussen deze Statens en hun producenten onder de uitsluitende bevoegdheid van elk van deze Statens vallen.

De Raad beschikt dan ook niet over gegevens betreffende de financiële voordelen die voor de suikerproducenten van de ACS-Statens uit de toepassing van dit Protocol kunnen voortvloeien. In de praktijk worden de verkoopprijzen voor ACS-suiker vastgesteld in contracten tussen de ACS-verkopers en de particuliere kopers van de Gemeenschap, zonder dat de Gemeenschap op enige wijze bij deze transacties wordt betrokken. In het protocol betreffende suiker wordt namelijk alleen maar voorzien in onderhandelingen over de gegarandeerde prijzen waartegen de communautaire interventiebureaus tot de in de Overeenkomst overeengekomen hoeveelheden ACS-suiker moeten kopen, wanneer de preferentiële suiker niet kan worden afgezet tegen een prijs die gelijk is aan of hoger dan de gegarandeerde prijs. Dat is tot nu toe overigens nog nooit het geval geweest.

- b) Het deel van de produktie dat door de belangrijkste suikerexporterende ACS-Statens in de Gemeenschap wordt afgezet, kan uit de hierna volgende tabel worden afgelezen:

Ruwe suiker

Land	1979			Totaal 1975 - 1979		
	Productie (ton)	Export naar EEG		Productie (ton)	Export naar EEG	
		ton	%		ton	%
Barbados	117 110	50 214	43	549 184	264 783	48
Fidji	455 701	196 482	43	1 772 439	900 595	51
Guyana	316 414	159 836	51	1 565 081	824 526	53
Jamaica	291 025	86 692	30	1 628 128	627 582	39
Mauritius	728 908	499 775	69	3 365 801	2 366 949	70
Swaziland	257 954	122 165	47	1 203 331	605 431	50
Trinidad en Tobago	143 521	71 394	50	837 712	366 759	44

c) In onderstaande tabel worden de totale hoeveelheden preferentiële suiker aangegeven (met inbegrip van die uit de landen en gebieden overzee en India) die de Lid-Staten tijdens de periode 1976/1977 - 1978/1979 hebben ingevoerd.

(in ton)

	1976 - 1977 (1)	1977 - 1978 (1)	1978 - 1979 (1)	1979 - 1980 (1)
BR Duitsland	—	5 000	1 000	1 000
Frankrijk	24 000	23 000	42 000	51 000
Ierland	42 000	21 000	20 000	31 000
Italië	5 000	10 000	—	—
Nederland	1 000	6 000	2 000	2 000
Verenigd Koninkrijk	1 345 000	1 268 000	1 129 000	1 200 000
EEG	1 417 000	1 333 000	1 194 000	1 285 000

(1) Bron: Commissie van de Europese Gemeenschappen.

2. De Raad heeft op basis van artikel 113 van het EEG-Verdrag bepaalde besluiten aangenomen met betrekking tot de tenuitvoerlegging van het Protocol betreffende ACS-suiker. Het staat niettemin vast dat het Protocol betreffende ACS-suiker een integrerend deel vormt van de Overeenkomst van Lomé, die op haar beurt een instrument is van het beleid inzake samenwerking tussen de Gemeenschap en ontwikkelingslanden.

3. Aangezien het een akkoord betreft met wederzijdse verplichtingen worden de voordelen die de twee partijen eruit halen grotendeels bepaald door de situatie op de markt. Zo hebben de prijzen op de wereldmarkt, sinds het eerste toepassingsjaar van het Suikerprotocol, zodanige wijzigingen ten opzichte van de gegarandeerde prijzen ondergaan dat de voordelen die uit de toepassing van dit Protocol voortvloeien nu eens ten gunste van de ACS-Staten en dan weer ten gunste van de Gemeenschap hebben gewerkt.

In het kader van de herziene gemeenschappelijke markt-ordening voor suiker zullen alle kosten die voortvloeien uit de afzet van een extra hoeveelheid suiker die gelijk is

aan de hoeveelheid ingevoerde preferentiële suiker, vanaf het verkoopseizoen 1981/1982 door het EOGFL worden gedragen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1468/79
van de heer Debré
aan de Raad van de Europese Gemeenschappen
(9 januari 1980)

Betreft: Betreurenswaardige verwarring met betrekking tot de uitgaven voor de suikerproducenten van de ACS-landen

Geeft de Raad zich er rekenschap van dat er in de begrotingsdocumenten van de Europese Economische Gemeenschap een betreurenswaardige verwarring bestaat

tussen de uitgaven in verband met de communautaire steun aan de suikermarkt en die, voortvloeiende uit de prijs- en afzetgaranties, in het „Suikerprotocol” van de Overeenkomst van Lomé opgenomen ten gunste van de suikerproducenten in de ACS-landen?

1. Is het normaal dat deze uitgaven verdwijnen in de afdeling Garantie van het EOGFL, een presentatie die de omvang van de aan de suikerproducenten van de ACS-landen verleende financiële voordelen verdoezelt, de raming van de werkelijke uitgaven ter ondersteuning van de suikermarkt vervalst, en de kosten van het gemeenschappelijk landbouwbeleid kunstmatig opdrijft?
2. Is het niet aan te bevelen, in het belang zowel van de producenten van de ACS-landen als van die van Europa, dat aangezien het „Suikerprotocol” in 1982 kan worden herzien, met een opzeggingstermijn van twee jaar, de Franse Regering de Europese Economische Gemeenschap voorstelt van deze gelegenheid gebruik te maken om alle vraagstukken in verband met de suikermarkt gezamenlijk te behandelen en eventueel de huidige mechanismen te wijzigen?

Antwoord

(28 juli 1981)

Er heerst momenteel geen verwarring in de begrotingsdocumenten van de Gemeenschap tussen de uitgaven in verband met de werking van de suikermarkt en die welke voortvloeien uit het Suikerprotocol van de Overeenkomst van Lomé.

Al is het zo dat de Gemeenschap als tegenprestatie voor de toezegging van de ACS om de overeengekomen hoeveelheden te leveren, krachtens dit Protocol eventueel bepaalde hoeveelheden suiker tegen de gegarandeerde prijs moet kopen, toch zij erop gewezen dat ACS-suiker binnen de door dat Protocol bepaalde grenzen allereerst op de markt van de Gemeenschap moet worden afgezet tegen prijzen die vrij tussen kopers en verkopers zijn vastgesteld. Alleen indien ACS-suiker niet tegen de gegarandeerde prijs kan worden afgezet, is de Gemeenschap verplicht deze suiker te kopen binnen de boven aangegeven grenzen. Het is echter nog niet voorgekomen dat de Gemeenschap als zodanig, op grond van de tot dusver tussen kopers en verkopers vastgestelde prijs, noch op grond van de aangeboden hoeveelheden of de afzetcondities, ACS-suiker heeft moeten kopen uit hoofde van de bedoelde bepalingen. Tot op heden werden derhalve geen rechtstreekse uitgaven verricht ter financiering uit de communautaire begroting van de aankoop van ACS-suiker en heerst er dus evenmin verwarring met de uitgaven ter ondersteuning van de producenten in de Gemeenschap.

Daarentegen zijn er indirecte uitgaven geweest doordat de Gemeenschap in eigen behoeften voorziet en de ACS-invoer leidt tot extra uitvoer van suiker uit de Europese Economische Gemeenschap tegen de wereldprijs, die doorgaans lager ligt dan de communautaire prijs.

De duidelijke consequenties van het Suikerprotocol in het kader van de eerste Overeenkomst van Lomé voor de werking van de communautaire marktordening, moeten globaal en over een bepaalde periode worden gezien; dit geldt zowel voor de gehele Europese suikerindustrie als voor het communautaire ontwikkelingsbeleid en de wederzijdse voordelen van elke partij bij de Overeenkomst.

Het ligt niet op de weg van de Raad om zich uit te spreken over de vraag of het wenselijk is dat een van de Lid-Staten hem voorstellen doet.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1453/80

van de heer Van Miert

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(12 november 1980)

Betreft: Europees rechtsgebied

Op de vergadering van de ministers van Justitie van 19 juni 1980 werd een ontwerp van conventie inzake samenwerking op strafrechtelijk gebied tussen de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap besproken.

Kan de Raad mededelen:

1. welke de plaats is van deze juridische en technische besprekingen in het raam van de politieke samenwerking;
2. of hij niet van oordeel is dat het aanbeveling verdient de instellingen van de Gemeenschap te betrekken bij de besprekingen ter zake, die de fundamentele rechten en vrijheden van de burgers betreffen;
3. waarom de Europese Commissie niet werd uitgenodigd om aan de werkzaamheden ter zake deel te nemen, terwijl deze instelling bij het tot stand komen van andere verdragen inzake juridische samenwerking wel een actieve rol wordt toebedeeld;
4. welke de beweegredenen zijn om de besprekingen inzake de oprichting van een Europees rechtsgebied buiten de communautaire werkzaamheden te houden?

Antwoord

(28 juli 1981)

De Raad verwijst de geachte Afgevaardigde naar het antwoord dat de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Gemeenschap, in het kader van de Europese politieke samenwerking bijeen, hebben gegeven op schriftelijke vraag nr. 1454/80 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB nr. C 49 van 9. 3. 1981, blz. 24.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1744/80

van mevrouw Clwyd

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(23 december 1980)

Betreft: Hoge energiekosten voor Britse industrie

Is de Raad voornemens, gezien de hoge energiekosten in de Britse industrie en de verschillen in die kosten elders in de Gemeenschap, een harmonisatiebeleid voor te stellen waardoor de industrie binnen de Gemeenschap op gelijke voet kan concurreren?

Antwoord

(23 juli 1981)

In oktober jongstleden heeft de Raad een mededeling van de Commissie ontvangen over energie en economisch beleid. Onder de problemen die in die mededeling aan de orde gesteld worden bevindt zich ook dat van de structuur van de prijzen van de energieproducten in de diverse Lid-Staten.

De Raad heeft dit vraagstuk herhaalde malen besproken. Tijdens zijn zitting op 3 maart 1981 bevestigde de Raad de belangrijke functie van doorzichtige energieprijzen. Tijdens zijn zitting op 24 juni 1981 nam de Raad akte van een verklaring van de Commissie betreffende de energieprijzen en vroeg deze Instelling hem op korte termijn de tijdens de zitting op 3 maart toegezegde mededeling te verstrekken over het prijsbeleid dat moet worden gevoerd in het licht van de doelstellingen op energiegebied.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1790/80

van de heer Glinne

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(12 januari 1981)

Betreft: Exploitatie van de minerale rijkdommen van de zeebodem

De conferenties van de Verenigde Naties over het zee-recht lopen vast door de weigering van de geïndustrialiseerde landen om de minerale reserves van de zeebodem, die toch tot het gezamenlijk eigendom van de mensheid mogen worden gerekend, eerlijk te delen met ontwikkelingslanden. Een aantal geïndustrialiseerde landen, waaronder ook Lid-Staten van de Gemeenschap, hebben inmiddels ter zake al unilaterale nationale wetgevingen aangenomen (Bondsrepubliek Duitsland) of staan op het punt dat te doen (Groot-Brittannië, Frankrijk en België).

Hebben de Negen met één stem gesproken tijdens de onder auspiciën van de Verenigde Naties plaatsgevonden zeerechtconferenties? Zo ja, wat was het gemeenschappelijk standpunt? Zo neen, wat was het standpunt van ieder der Lid-Staten? Deed de Raad, in dit laatste geval, aanbevelingen of voorstellen om tot een gemeenschappelijk standpunt te komen? Welke? Wat zijn de resultaten?

Antwoord

(28 juli 1981)

De lange duur van de zeerechtconferentie moet worden toegeschreven aan een hele reeks oorzaken die vooral te maken hebben met de veelheid en de nieuwigheid van de vraagstukken die op deze conferentie moeten worden opgelost en met de grote verscheidenheid van de belangenstellingen, onder andere tussen de geïndustrialiseerde landen en de ontwikkelingslanden. Het is echter onjuist te zeggen dat er in de conferentie geen schot zit, te meer daar met name de afgelopen twee jaar aanzienlijke vooruitgang is geboekt.

Omdat de behandelde materie niet geheel onder de communautaire bevoegdheid valt en de Gemeenschap voorts, aangezien het hier om een conferentie van de Verenigde Naties gaat, ondanks al haar pogingen alleen maar als waarnemer is toegelaten, treden de Gemeenschap en de Tien daar op via de Vertegenwoordiger van de Lid-Staat die het Voorzitterschap van de Raad uitoefent.

Bovendien woont de Vertegenwoordiger van het Voorzitterschap voor zover nodig de groepen in beperkte samenstelling van de Conferentie bij en neemt zo namens de Gemeenschap aan de besprekingen in die groepen deel; de voorbereiding van deze besprekingen vindt plaats zowel in het communautair kader als eventueel in het kader van de Europese politieke samenwerking.

Wat in het bijzonder de zeebodem betreft, heeft het Voorzitterschap de afgelopen drie jaar meermalen gemeenschappelijke standpunten naar voren gebracht volgens de boven uiteengezette procedure.

Voor de voortzetting van de onderhandelingen na 9 maart, aanvang van de 10e zitting van de conferentie, wordt het geachte Parlementslid verwezen naar het antwoord van de Raad op mondelinge vraag nr. H-24/81 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Handelingen van het Europese Parlement, nr. 1-270 (april 1981), blz. 190.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1846/80

van Lord O'Hagan

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(16 januari 1981)

Betreft: Levensmiddelenprijzen

Er wordt in het Verenigd Koninkrijk dikwijls beweerd dat het lidmaatschap van de Europese Economische Gemeenschap de voornaamste oorzaak is voor stijging van de levensmiddelenprijzen.

1. Is dat juist?

2. In hoeverre verhoogt het lidmaatschap van de Europese Economische Gemeenschap de levensmiddelenprijzen in de winkels?

3. Welke waarborg biedt de wereldmarkt voor lagere prijzen?

Antwoord

(23 juli 1981)

Hoewel het zeer moeilijk is een nauwkeurige evaluatie te maken van de rechtstreekse effecten van het gemeenschappelijk landbouwbeleid op de levensmiddelenprijzen die in de afgelopen jaren door de consumenten in het Verenigd Koninkrijk zijn betaald, is het duidelijk dat deze effecten als secundair kunnen worden beschouwd. Andere factoren, met name stijgingen van de produktiekosten, hebben een belangrijker rol gespeeld. De Raad is evenwel niet in staat om het geachte Parlementslid de gevraagde uitvoerige gegevens te verstrekken. Zulks zou een grondige en kostbare studie vergen die zich zou moe-

ten uitstrekken over een grote verscheidenheid van factoren die over een vrij lange periode worden beschouwd. Zelfs dan zouden de resultaten wellicht niet doorslaggevend zijn, gezien met name de vele en frequente prijschommelingen op de wereldmarkt.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1849/80

van de heer Patterson

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(16 januari 1981)

Betreft: Tachografen op landbouwvoertuigen

Is de Commissie, gezien de financiële moeilijkheden die voor boeren met voor verschillende doeleinden bruikbare voertuigen (bij voorbeeld Land- of Range-Rovers met oplegger) mogelijk kunnen voortvloeien uit de toepassing van Verordening (EEG) nr. 1463/70 ⁽¹⁾ betreffende tachografen, en gelet op haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 1313/79 ⁽²⁾ te weten dat „de Commissie rekening houdt met alle moeilijkheden die uit de toepassing van de huidige verordeningen voortvloeien”, thans bereid een vrijstelling te overwegen voor voertuigen in deze categorie, die met de oplegger meer dan 3,5 ton, maar niet meer dan 6 ton wegen?

⁽¹⁾ PB nr. L 164 van 27. 7. 1970, blz. 1.

⁽²⁾ PB nr. C 80 van 31. 3. 1980, blz. 49.

Antwoord van de heer Contogeorgis namens de Commissie

(22 juli 1981)

Verordeningen (EEG) nr. 543/69 ⁽¹⁾ en (EEG) nr. 1463/70 bieden geen enkele mogelijkheid tot het maken van uitzonderingen voor de door het geachte Parlementslid genoemde voertuigen of voor gelijkwaardige voertuigen van een ander fabrikaat indien zij een aanhangwagen trekken en het totale gewicht van de combinatie meer bedraagt dan 3,5 ton.

De Commissie is echter bereid om een onderzoek in te stellen naar de moeilijkheden die voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van bovenvermelde verordeningen.

Dit onderzoek, waarmede nog pas onlangs een begin is gemaakt, vereist overleg met de regeringen en werkgevers, werknemers en vakorganisaties, waardoor het uiteraard veel tijd vergt.

⁽¹⁾ PB nr. C 73 van 17. 3. 1979, blz. 1 (gewijzigde tekst).

Het zal van de resultaten van dit onderzoek afhangen of de Commissie het gewenst acht wijziging van beide genoemde verordeningen voor te stellen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1953/80

van Lord Douro

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(9 februari 1981)

Betreft: BTW op renpaarden

Op 13 oktober 1980 deelde de Voorzitter van de Commissie het Parlement mede dat de Commissie de Ierse Permanente Vertegenwoordiger op 10 augustus 1980 had verzocht de wetgeving in Ierland betreffende het nul-tarief voor de BTW op trainingsdiensten te herzien.

Kan de Commissie mededelen welk antwoord zij op dit verzoek heeft gekregen en welke verdere stappen zij voornemens is te doen?

**Antwoord van de heer Tugendhat
namens de Commissie**

(27 juli 1981)

De geachte Afgevaardigde zij verwezen naar het antwoord van de Commissie op haar mondelinge vraag nr. H-294/81 die tijdens het vragenuur van de juli-zitting van het Europese Parlement werd gesteld ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Handelingen van het Parlement van 6 juli 1981.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1999/80

van de heer Irmer

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(9 februari 1981)

Betreft: Ernstige beperkingen van de reismogelijkheden binnen de Gemeenschap voor bepaalde groepen personen

Volgens de huidige praktijk heeft een persoon van Turkse nationaliteit, die met een burger van een Lid-Staat van de Gemeenschap is gehuwd en een verblijfsver-

gunning heeft voor de betrokken Lid-Staat, bij reizen naar andere Lid-Staten van de Gemeenschap een visum nodig. Dit leidt er in de praktijk toe dat bij voorbeeld een in Beieren woonachtige Duitser die met zijn vrouw, die de Turkse nationaliteit bezit, naar Frankrijk zou willen reizen, ook al is het slechts voor één dag, ongeveer twee à drie maanden van tevoren een visum moet aanvragen. Hieruit blijkt wel hoe noodzakelijk een wederzijdse erkenning van de verblijfsvergunningen voor buitenlanders in de Lid-Staten van de Gemeenschap is.

1. Welke maatregelen en initiatieven zijn tot dusver op communautair vlak genomen ter harmonisering van het verblijfsrecht in de Lid-Staten, en met welk gevolg? Welke maatregelen zullen in dit verband nog worden genomen?
2. Wat denkt de Commissie van de ernstige beperking van de reismogelijkheden voor echtgenoten of familieleden van burgers van de Lid-Staten binnen de Gemeenschap, hoewel deze een verblijfsvergunning of verblijfsrecht hebben voor een bepaalde Lid-Staat, en is zij het ermee eens dat dergelijke praktijken alleen al om redenen van menselijkheid en gezinspolitiek onaanvaardbaar zijn?
3. Wat zal de Commissie doen om onverwijld een praktische oplossing voor dit probleem te bereiken?

**Antwoord van de heer Narjes
namens de Commissie**

(23 juli 1981)

1. Volgens het van kracht zijnde Gemeenschapsrecht geldt tegenwoordig binnen de Gemeenschap een verblijfsrecht voor onderdanen van de Gemeenschap die in een andere Lid-Staat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten, in loondienst of zelfstandig werkzaam zijn.

In haar voorstel voor een richtlijn van juli 1979 ⁽¹⁾, dat gedeeltelijk werd gewijzigd ten einde rekening te houden met het advies van het Europese Parlement, heeft de Commissie bovendien voorgesteld de bovenbedoelde huidige communautaire wetgeving aan te vullen en aan alle onderdanen van de Gemeenschap het verblijfsrecht in de Lid-Staten toe te kennen, onafhankelijk van de uitoefening van een economische activiteit.

Dit voorstel kon nog niet worden aangenomen.

2. De Lid-Staten hebben zich tot dusver uitdrukkelijk het recht voorbehouden ten aanzien van familieleden die niet de nationaliteit van de Lid-Staat bezitten, een inreisvisum te verlangen.

Ten einde de hieruit voortvloeiende beperkingen van de reismogelijkheden af te zwakken, wordt in het in punt 1

⁽¹⁾ PB nr. C 207 van 17. 8. 1979, blz. 14.

genoemde van kracht zijnde Gemeenschapsrecht uitdrukkelijk bepaald: „De Lid-Staten verlenen aan deze personen alle faciliteiten om de door hen benodigde visa te verkrijgen.” Ook het voorstel voor een richtlijn van juli 1979 inzake de totstandbrenging van het algemene verblijfsrecht bevat hetzelfde voorschrift. De bedoeling hiervan is dat binnen de huidige mogelijkheden rekening wordt gehouden met de door het geachte Parlementslid genoemde aspecten van menselijkheid en gezinspolitiek. Het Europese Parlement heeft in zijn advies van 17 april 1980 hiertegen geen enkel bezwaar gemaakt ⁽¹⁾.

3. Evenwel heeft de Commissie het Technisch Comité voor het vrije verkeer van werknemers reeds voorgesteld de nationale voorschriften met betrekking tot de toelating, het verblijf en de tewerkstelling van werknemers die geen onderdaan van de Gemeenschap zijn, te onderzoeken ter bevordering van het overleg inzake het immigratiebeleid van de Lid-Staten tegenover de onderdanen van derde landen, op het belang waarvan de Raad tijdens zijn 602e zitting op 22 november 1979 heeft gewezen.

⁽¹⁾ PB nr. C 117 van 12. 5. 1980, blz. 47.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2050/80

van de heer Glinne

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(25 februari 1981)

Betreft: Omvang van de openbare ontwikkelingshulp in de Lid-Staten

Tijdens een onlangs gehouden vergadering heeft de Commissie voor de ontwikkelingsbijstand (DAC) van de OESO een behandeling gewijd aan de werkzaamheden van de Lid-Staten ten behoeve van de Derde Wereld en daarbij de Regering van Nederland geprezen omdat de netto-hulp van dit land in 1979 0,93% bedroeg van het bruto nationaal produkt en daarbij zelfs de doelstelling van de UNO van 0,7% overschreed.

Kan de Raad in dit verband mededelen:

- hoeveel in 1971 voor elk van de Lid-Staten van de Gemeenschap in procent van het bruto nationaal produkt de aan de Derde Wereld geboden overheids-hulp bedroeg;
- welk bedrag in elk van de Lid-Staten en voor hetzelfde jaar aan giften (absoluut en relatief) werd overgemaakt;
- hoeveel in elk van deze gevallen en voor hetzelfde jaar de multilaterale bijdragen beliepen;

4. in hoeverre deze overschrijvingen per Lid-Staat en voor hetzelfde jaar vrij waren van bepalingen wat betreft aankoopverplichtingen dan wel of deze hulp aan voorwaarden gebonden was;

5. hoeveel in 1979 per Lid-Staat de bijdragen uit de particuliere sector beliepen;

6. hoeveel in 1979, als nadere aanvulling van de antwoorden op de vragen 1 en 5, het totaal van de overheidshulp en de particuliere hulp aan de ontwikkelingslanden per land en in percentage van het BNP heeft bedragen?

Verder werd de houding van Nederland geprezen omdat bij de hulp de nadruk werd gelegd op de zelf-ontwikkeling van de ontwikkelingslanden, criteria werden aangelegd om de minst bedeelde sociale groepen te helpen en bijzondere hulp werd verleend aan landen die met ernstige betalingsbalansmoeilijkheden kampen. Nederland heeft verder een nieuwe aanpasbare vorm van hulpverlening op lange termijn voorgesteld ter bestrijding van de ellende en ter ondersteuning van de economische emancipatie van de begunstigde landen van de Derde Wereld.

Kan de Raad nader commentaar leveren op deze laatste opmerkingen in het licht van haar eventuele harmonisatie naar boven van het door de Gemeenschap op dit gebied gevoerde beleid?

Antwoord

(28 juli 1981)

1. Voor 1979 zag de openbare ontwikkelingshulp van de negen Lid-Staten, in procent van hun bruto nationaal produkt, er als volgt uit ⁽¹⁾:

— België	0,56%
— Denemarken	0,75%
— Frankrijk	0,59%
— Bondsrepubliek Duitsland	0,44%
— Ierland	0,18%
— Italië	0,08%
— Luxemburg	0,20% (van het BBP)
— Nederland	0,93%
— Verenigd Koninkrijk	0,52%

Wat de houding van de Lid-Staten betreft ten aanzien van het voor openbare ontwikkelingshulp nagestreefde doel van 0,7% van het BNP, wordt de aandacht van het

⁽¹⁾ Statistieken van het Comité ontwikkelingshulp van de OESO.

geachte Parlementslid gevestigd op het antwoord dat op zijn schriftelijke vraag nr. 1788/80 is gegeven ⁽¹⁾ ⁽²⁾.

2 t/m 6. De Raad beschikt niet over gegevens aan de hand waarvan hij een antwoord kan verstrekken op deze vragen die echter jaarlijks worden bestudeerd in het kader van het Comité ontwikkelingshulp van de OESO.

Voor de communautaire beleidslijnen inzake ontwikkeling wordt reeds in zeer ruime mate uitgegaan van de meeste criteria die de geachte Afgevaardigde noemt omtrent het regeringsbeleid van Nederland; deze maatstaven worden in het bijzonder in acht genomen, met verschillende accenten, bij de tenuitvoerlegging van de hulp aan niet-geassocieerde ontwikkelingslanden, de financiële en technische samenwerking in het kader van de Overeenkomst van Lomé of het Voedselhulpprogramma.

⁽¹⁾ Bovendien zijn, wat betreft Italië, de netto-stortingen in het kader van de openbare ontwikkelingshulp in 1980 bijna verdubbeld ten opzichte van 1979, waarmee ze op ongeveer 600 miljoen dollar komen, oftewel 0,15 % van het BNP. Voor de jaren 1981/1983 hebben de Italiaanse autoriteiten kenbaar gemaakt dat het hun bedoeling is om, in het kader van een driejarenplan, de Italiaanse openbare ontwikkelingshulp tegen 1983 te brengen op 0,34 % van het BNP, ten einde voor het einde van het decennium het doel van 0,70 % van het BNP te bereiken.

⁽²⁾ PB nr. C 178 van 20. 7. 1981, blz. 2.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2265/80

van de heer Patterson

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(6 maart 1981)

Betreft: Melkpoeder

1. Is de Commissie van mening dat als voedselhulp verstrekte melkpoeder op de juiste wijze wordt gebruikt voor de voeding van zuigelingen?
2. Is de Commissie ook niet van mening dat commercieel aan ontwikkelingslanden geleverd melkpoeder onnodig de borstvoeding vervangt en bij onoordeelkundig gebruik zelfs schadelijk kan zijn voor zuigelingen?

Antwoord van de heer Pisani
namens de Commissie

(22 juli 1981)

1. De Commissie kent de problemen die verbonden zijn aan het gebruik van melkpoeder voor het voeden van zuigelingen. Bij de levering van melkpoeder als voedsel-

hulp vergewist de Commissie er zich dan ook van dat het melkpoeder wordt gedistribueerd via de juiste kanalen (ziekenhuizen, sociale instellingen, enz.) die onder toezicht staan van deskundig personeel.

2. Op de omstandigheden waaronder aan de ontwikkelingslanden verkocht melkpoeder wordt gebruikt, kan de Commissie geen controle uitoefenen. Naar haar mening behoort het in de eerste plaats tot de taak van de bevoegde instanties van de importerende landen om voorwaarden vast te stellen en op de naleving daarvan toe te zien.

Deze kwestie is op het ogenblik in bespreking bij de WHO en bij de UNICEF (de 34e Wereldvergadering over gezondheidszorg die op 4 mei 1981 te Genève is geopend).

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 109/81

van de heer Papaefstratiou

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 april 1981)

Betreft: Gemeenschappelijk beleid op het gebied van het zeevervoer

1. Volgens artikel 74 van het EEG-Verdrag moet een gemeenschappelijk vervoerbeleid worden nagestreefd, welk beleid tevens het zeevervoer dient te omvatten.
2. De bevoegdheid tot vaststelling van regels met betrekking tot het gemeenschappelijk beleid betreffende het zeevervoer berust bij de Raad van de Gemeenschappen, die voorstellen behandelt van de Commissie (artikel 75 van het EEG-Verdrag).
3. Krachtens Beschikking 77/587/EEG ⁽¹⁾ van de Raad is een overlegprocedure ingesteld, ter coördinatie van het beleid op het gebied van het zeevervoer van de Lid-Staten tegenover derde landen en om tot een gemeenschappelijke houding te komen in kwesties op hetzelfde gebied die bij internationale organisaties aanhangig zijn gemaakt.
4. a) In de pers zijn echter vaak berichten verschenen over dumpingpraktijken van verscheidene derde landen met betrekking tot de prijzen die in rekening worden gebracht voor het vervoer van goederen met vloten van overheidsbedrijven; deze praktijken zijn zeer schadelijk voor de belangen van zowel de Gemeenschap als de Lid-Staten afzonderlijk.

⁽¹⁾ PB nr. L 239 van 17. 9. 1977, blz. 23.

- b) Bovendien stelt een toenemend aantal derde landen voorwaarden bij het vervoer van goederen van en naar hun havens door schepen die onder hun eigen nationale vlag varen; deze bepalingen kunnen de belangen van de Gemeenschappen en de Lid-Staten afzonderlijk ook schaden.

5. Bij besluit van de Raad van 13 juni 1978 werd een stelsel ingevoerd ter observatie van de activiteiten die waarschijnlijk binnen het hierboven onder punt 4, sub a), aangehaalde vallen; de Raad beschikt tevens over de bevoegdheden om tegenmaatregelen te nemen tegen alle partijen die zich van dergelijke praktijken bedienen.

Kan de Commissie mededelen of er onderhandelingen worden gevoerd met derde landen ten einde de hierboven onder punt 4, sub b), beschreven kwesties te regelen en wat is het standpunt van de Commissie in deze?

Antwoord van de heer Contogeorgis
namens de Commissie

(25 mei 1981)

1, 2 en 3. Artikel 84 van het EEG-Verdrag stipuleert dat de bepalingen van de titel „Vervoer” van dit Verdrag van toepassing zijn op het vervoer per spoor, over de weg en over de binnenwateren en dat de Raad met eenparigheid van stemmen kan besluiten of, in hoeverre en volgens welke procedure, passende bepalingen voor de zeevaart en de luchtvaart zullen kunnen worden genomen. Sinds 1977 heeft de Raad krachtens artikel 84 een aantal rechtsinstrumenten inzake zeevervoer goedgekeurd, onder meer de door het geachte Parlementslid aangehaalde Beschikking 77/587/EEG.

Afgezien van de titel „Vervoer”, zijn ook de algemene regels van het Verdrag van toepassing op het zeevervoer.

4 en 5. Met betrekking tot de niet-commerciële praktijken en de vlagdiscriminatie waarop het geachte Parlementslid doelt, heeft de Raad zijn goedkeuring gehecht aan maatregelen betreffende respectievelijk het verzamelen van gegevens door de Lid-Staten over de activiteiten van de koopvaardijvloeden van derde landen waarvan de gedragingen nadelig zijn, en eventuele toekomstige Raadsbesluiten inzake een gemeenschappelijke toepassing door de Lid-Staten van tegenmaatregelen ⁽¹⁾, het verzamelen van gegevens over de lijnvaart tussen de Gemeenschap en Midden-Amerika, Oost-Afrika en het Verre Oosten ⁽²⁾, en de bekrachtiging door de Lid-Staten van of de toepassing van de Lid-Staten tot het Verdrag van de Verenigde Naties inzake een gedragscode voor

lijnvaartconferenties ⁽³⁾. Momenteel bespreekt de Commissie met de Lid-Staten de eventuele draagwijdte van solidariteit op Gemeenschapsniveau tegen vlagdiscriminatie in sectoren van het zeevervoer die waarschijnlijk niet onder de gedragscode zullen vallen. In het algemeen deelt de Commissie de bezorgdheid van de geachte Parlementslid omtrent zowel de niet-commerciële praktijken als de vlagdiscriminatie bij het zeevervoer, zoals moge blijken uit haar mededeling aan de Raad van juni 1976 ⁽⁴⁾.

⁽³⁾ Verordening (EEG) nr. 954/79 van de Raad van 15 mei 1979 – PB nr. L 121 van 17. 5. 1979, blz. 1.

⁽⁴⁾ Doc. COM(76) 341 def. van 30. 6. 1976.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 110/81

van de heer Papaefstratiou

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(3 april 1981)

Betreft: Gemeenschappelijk beleid op het gebied van het zeevervoer

1. Volgens artikel 74 van het EEG-Verdrag is de instelling van een gemeenschappelijk vervoerbeleid noodzakelijk, waartoe ook het vervoer overzee moet worden gerekend.

2. De vaststelling van de regels met betrekking tot het gemeenschappelijk beleid betreffende het vervoer overzee behoort tot de bevoegdheid van de Raad van de Gemeenschappen, die voorstellen behandelt van de Commissie (artikel 75 van het EEG-Verdrag).

3. Krachtens Beschikking 77/587/EEG van de Raad ⁽¹⁾ is een overlegprocedure inzake de betrekkingen tussen de Lid-Staten en derde landen op het gebied van het zeevervoer en inzake de acties op dit gebied in de internationale organisaties ingevoerd.

4. a) In de pers zijn echter vaak berichten verschenen over dumpingpraktijken in verscheidene derde landen met betrekking tot de prijzen die in rekening worden gebracht voor het vervoer van goederen met vloeden van overheidsbedrijven; deze praktijken zijn zeer schadelijk voor de belangen van zowel de Gemeenschap als de Lid-Staten afzonderlijk.

b) Bovendien stelt een toenemend aantal derde landen voorwaarden bij het vervoer van goederen van en naar hun havens door schepen die onder hun eigen nationale vlag varen; deze bepalingen kunnen de belangen van de Gemeenschappen en de Lid-Staten afzonderlijk ook schaden.

⁽¹⁾ Beschikking 78/774/EEG van de Raad van 19 september 1978 – PB nr. L 258 van 21. 9. 1978, blz. 35.

⁽²⁾ Beschikking 79/4/EEG van de Raad van 19 december 1978 – PB nr. L 5 van 9. 1. 1979, blz. 31; Beschikking 80/1181/EEG van 4 december 1980 – PB nr. L 350 van 23. 12. 1980, blz. 44; Beschikking 81/189/EEG van 26 maart 1981 – PB nr. L 88 van 2. 4. 1981.

⁽¹⁾ PB nr. L 239 van 17. 9. 1977, blz. 23.

5. Bij besluit van de Raad van 13 juni 1978 wordt een stelsel ingevoerd ter observatie van de activiteiten die waarschijnlijk binnen het hierboven onder punt 4, sub a), aangehaalde vallen; de Raad beschikt tevens over de bevoegdheden om tegenmaatregelen te nemen tegen alle partijen die zich van dergelijke praktijken bedienen.

Kan de Raad mededelen welke de resultaten zijn van de waarneming van dergelijke illegale praktijken en welke maatregelen eventueel zijn genomen ten einde de belangen van de Gemeenschap en die van de Lid-Staten afzonderlijk tegen zulke praktijken te beschermen?

Antwoord

(28 juli 1981)

Op basis van Beschikking 78/774/EEG van 19 september 1978 betreffende de activiteiten van bepaalde derde landen op het gebied van het vervoer over zee ⁽¹⁾ heeft de Raad op 19 december 1978 Beschikking 79/4/EEG vastgesteld inzake het verzamelen van gegevens over de activiteiten van vervoerders die deelnemen aan de lijnvaart in het verkeer tussen de Lid-Staten enerzijds en Oost-Afrika en Midden-Amerika anderzijds ⁽²⁾.

De op grond van deze beschikking verzamelde gegevens hebben reden gegeven tot bezorgdheid over de concurrentiepositie van de scheepvaartondernemingen van de Lid-Staten. Deze gegevens behoeven aanvulling. Voorts werd het wenselijk geacht ook gegevens te verzamelen over het verkeer tussen de Gemeenschap en het Verre Oosten gezien de kenmerken en de betekenis daarvan.

Daar de Raad hierover uitgebreider inlichtingen wenste te verkrijgen, heeft hij op 4 december 1980 Beschikking 80/1181/EEG vastgesteld volgens welke het bij Beschikking 79/4/EEG van 19 december 1978 ingestelde verzamelen van gegevens tot en met 31 december 1981 wordt voortgezet en wordt uitgebreid tot het vervoer tussen de Lid-Staten en het Verre Oosten ⁽³⁾. De wijze waarop gegevens verzameld worden over de activiteiten van de vervoerders die deelnemen aan de lijnvaart tussen de Lid-Staten en het Verre Oosten is vastgesteld bij Beschikking 81/189/EEG van de Raad van 26 maart 1981 ⁽⁴⁾.

Overeenkomstig artikel 3 van Beschikking 78/774/EEG van 19 september 1978 zullen de Lid-Staten en de Commissie op gezette tijden de activiteiten van de koopvaardijvloot van de derde landen bestuderen, met name aan de hand van de gegevens die kunnen worden verzameld door middel van het door de Raad vastgestelde informatiesysteem.

⁽¹⁾ PB nr. L 258 van 21. 9. 1978, blz. 35.

⁽²⁾ PB nr. L 5 van 9. 1. 1979, blz. 31.

⁽³⁾ PB nr. L 350 van 23. 12. 1980, blz. 44.

⁽⁴⁾ PB nr. L 88 van 2. 4. 1981, blz. 32.

De Raad kan van zijn kant zo nodig besluiten dat de Lid-Staten gezamenlijk passende tegenmaatregelen nemen die deel uitmaken van hun nationale wetgevingen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 146/81

van de heer Martin

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(13 april 1981)

Betreft: Fraude bij het in de handel brengen van alcoholmengsels als surrogaatwijn

In sommige Lid-Staten is de produktie van alcoholische dranken als surrogaatwijn toegestaan op voorwaarde dat deze produkten naar derde landen worden uitgevoerd. Het is reeds voorgekomen dat deze produkten ten gevolge van frauduleuze praktijken op de communautaire markt zijn terechtgekomen en als wijnen in de handel zijn gebracht.

Welke stappen overweegt de Commissie om deze fraudes te voorkomen?

Antwoord van de heer Dalsager namens de Commissie

(22 juli 1981)

Het geachte Parlementslid verwijst waarschijnlijk naar het verslag van de buitengewone controlecommissie inzake het EOGFL, afdeling Garantie, met betrekking tot de sector wijn, waarin sprake is van de produktie van alcoholhoudende dranken die een imitatie zijn van wijn. In het verslag wordt melding gemaakt van een geval waarin deze dranken als wijn op de markt van de Gemeenschap in de handel zijn gebracht.

Deze dranken zijn geproduceerd vóór de inwerkingtreding van de communautaire voorschriften ten aanzien van de vervaardiging en omschrijving van wijn. Zij zijn, aangeduid als wijn, met gebruikmaking van vervalste geleidedocumenten op de markt van de Gemeenschap in de handel gebracht na de inwerkingtreding van de voorschriften. Deze zaak heeft juridische consequenties gehad die zijn uitgelopen op de veroordeling van de verantwoordelijke. Hoewel bovenbedoelde communautaire voorschriften geen verbod inhouden tot het vervaardigen en het in de handel brengen van alcoholhoudende dranken die een imitatie zijn van wijn, wordt er via die voorschriften op toegezien dat de omschrijving en de presentatie van deze kunstmatige produkten geen verwarring laten ontstaan met wijn.

Indien de betrokken dranken voorzien zijn van een omschrijving die de consument misleidt over de aard ervan

en hem laat veronderstellen dat het wijn betreft, is artikel 2, lid 1, sub a), van Richtlijn 79/112/EEG ⁽¹⁾ van toepassing. Verder zijn in artikel 16, lid 4 bis, van Verordening (EEG) nr. 338/79 ⁽²⁾ nauwkeurige bepalingen vastgesteld omtrent het gebruik van bepaalde omschrijvingen, zoals de naam van een bepaald gebied, de naam van een wijnstoksoort, enz. De Lid-Staat waarin de dranken worden vervaardigd, zal, in dat geval, verplicht zijn het gebruik van de onjuiste omschrijving onverwijld te verbieden.

⁽¹⁾ Richtlijn 79/112/EEG van de Raad van 18 december 1978 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Staten inzake etikettering en presentatie van levensmiddelen, bestemd voor de eindverbruiker, alsmede inzake de daarvoor gemaakte reclame – PB nr. L 33 van 8. 2. 1979, blz. 1.

⁽²⁾ Dit artikel is in de communautaire wetgeving opgenomen bij Verordening (EEG) nr. 459/80 – PB nr. L 57 van 29. 2. 1980, blz. 32.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 155/81

van de heer Glinne

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(13 april 1981)

Betreft: Beperking van de invoer van Japanse elektronische apparatuur in Europa

Volgens de statistieken van de Japanse Regering in de Herald Tribune van 15 januari 1981 is de verkoop van Japanse kleurentelevisies in Europa in 1980 met 22,6% gestegen in vergelijking met het jaar ervoor, ondanks de stagnerende markt.

De Japanse industrie heeft al 70% van de Europese markt voor videorecorders veroverd en deskundigen verwachten voor 1981 een stijging van 25% van de Japanse verkoop in tien Europese landen.

De ondervoorzitter van de Japanse vereniging van elektronische industrieën, de heer Toshio Takai heeft de firma's Philips (Nederland), Thomson (Frankrijk) en Grundig (Bondsrepubliek Duitsland) ervan beschuldigd druk uit te oefenen op de Europese Gemeenschap – door tussenkomst van hun respectieve regeringen – om barrières op te werpen voor de Japanse exporteurs.

Volgens de heer Takai zou de Europese Economische Gemeenschap nog geen stappen in die richting hebben gedaan hoewel er verkennende onderhandelingen met de Japanse Regering worden gevoerd ten einde grenzen te stellen aan de uitvoer naar Europa.

1. Kan de Commissie mededelen of er werkelijk druk op haar is uitgeoefend door de door de heer Takai genoemde firma's?

2. Is de Europese Gemeenschap van plan maatregelen te nemen ten einde de Japanse uitvoer van elektronische apparatuur naar Europa te beperken?
3. Zo ja, in welk stadium bevinden zich de onderhandelingen met de Japanse Regering en welke maatregelen zijn voorgesteld?

**Antwoord van de heer Davignon
namens de Commissie**

(23 juli 1981)

1. De door de heer Takai genoemde ondernemingen zijn alle drie lid van ondernemersverenigingen van de elektronicasector, waarmee de Commissie in contact is. Bovendien behoren tot de leden van deze verenigingen een zestigtal andere vennootschappen. Het is de door de heer Takai genoemde ondernemingen derhalve niet mogelijk hun wil op te leggen aan deze verenigingen, en nog minder aan de Commissie.

2. De Gemeenschap is voorshands niet voornemens maatregelen te nemen om de invoer van elektronische apparatuur uit Japan te beperken. Zij heeft echter statistisch toezicht a posteriori ingevoerd op de invoer van bepaalde producten uit Japan, onder andere kleurentelevisietoestellen en daarvoor bestemde buizen, met ingang van 1 januari 1981 ⁽¹⁾.

3. Conform het verzoek van de Raad van 17 februari 1981 zet de Commissie haar werkzaamheden en haar contacten met de Japanse Regering voort in de sectoren, die aanleiding geven tot bezorgdheid, onder andere de sector kleurentelevisietoestellen. Dit probleem is aan de orde gesteld tijdens het overleg op hoog niveau, dat 1 juni 1981 te Brussel heeft plaatsgevonden.

De Commissie blijft er naar streven, te zamen met de Japanse autoriteiten een oplossing te vinden.

⁽¹⁾ PB nr. L 54 van 28. 2. 1981, blz. 63.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 165/81

van mevrouw Clwyd

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(13 april 1981)

Betreft: Geluidsemmissie van zware vrachtwagens

Kan de Raad mededelen welke maatregelen in de Lid-Staten worden genomen om vóór 1985 een streefniveau voor de geluidsemmissie van zware vrachtwagens van 80 dB of minder te bereiken? Is een dergelijk niveau haalbaar?

Antwoord

(28 juli 1981)

Toen de Raad in maart 1977 de richtlijn tot wijziging van Richtlijn 70/157/EEG betreffende het toegestane geluidsniveau van motorvoertuigen goedkeurde, verklaarde hij ervan overtuigd te zijn dat voor de toekomst andere maatregelen tot verlaging van het geluidsniveau van het verkeer wenselijk waren. In die geest vond de Raad dat moest worden getracht om tegen 1985 een niveau in de orde van grootte van 80 dB (A) voor alle categorieën voertuigen te bereiken; bij het vaststellen van de niveaus moet volgens de Raad rekening worden gehouden met de technische en economische mogelijkheden op dat ogenblik en de niveaus moeten vroeg genoeg worden vastgesteld om de constructeurs een voldoende lange overgangperiode te geven om hun produkten te kunnen verbeteren. De Raad heeft het bijgevolg wenselijk geacht dat de Commissie daartoe strekkende wijzigingsvoorstellen opstelt.

Deze doelstelling werd ondertussen niet uit het oog verloren en de discussie hierover werd voortgezet in het kader van de Gemeenschap, met name bij de Raad, en tevens in de Economische Commissie voor Europa te Genève.

Wat de Gemeenschap betreft, ligt het op de weg van de Commissie te gelegener tijd bij de Raad de voorstellen in te dienen die zij passend acht.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 172/81

van de heer Glinne

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(13 april 1981)

Betref: Gezondheidszorg in zwart Afrika

In „Le Monde” van 2 maart 1981 werd medegedeeld dat een – tot op heden vertrouwelijk gebleven – overeenkomst zou zijn gesloten tussen de zes leden van de ACDA („Association concertée pour le développement de l'Afrique”), d.w.z. door Frankrijk, België, de Bondsrepubliek Duitsland en het Verenigd Koninkrijk enerzijds en de Verenigde Staten en Canada anderzijds.

In deze overeenkomst zou zijn bepaald dat alle projecten betreffende de ontwikkeling van de gezondheidszorg in zwart Afrika zullen worden uitgevoerd onder leiding van de Verenigde Staten, en wel vanaf begin 1981.

In november van het vorig jaar zou een door de Amerikaanse deskundigen opgesteld, zeer gedetailleerd programma zijn voorgelegd aan alle leden van de ACDA, en wel tijdens een vergadering in het Ministerie van Buitenlandse Zaken te Parijs. Het gaat hierbij om een gebied

van 47 landen en 340 miljoen inwoners. Dit programma voor de jaren 1981-1985, waarvoor het Amerikaanse Congres 35 miljoen dollar zou hebben toegekend, omvat met name:

- maatregelen met het oog op de opleiding van medisch personeel;
- ontwikkeling van het toegepast onderzoek in 10 à 15 landen (bij voorbeeld experimenten met nieuwe vaccins en medicamenten);
- de verspreiding van medisch voorlichtingsmateriaal in ten minste 20 landen;
- maatregelen die tot doel hebben de gezondheidsprogramma's in 19 landen beter te organiseren: onder andere de opstelling en herziening van de nationale programma's voor de uitvoering van het uitgebreide vaccinatieprogramma voor kinderen van de Wereldgezondheidsorganisatie.

De CDC (Center for Disease Control – Atlanta) zou zijn aangewezen voor de uitvoering van het door de „US-Aid” gesteunde project.

De gevolgen van een dergelijke overeenkomst, indien deze werkelijk zou zijn gesloten, zouden om meer dan één reden ernstig zijn:

- voor de Amerikanen wordt de Afrikaanse markt van serums, vaccins en biomedisch materiaal geopend;
- de Verenigde Staten krijgen een mogelijkheid om politiek door te dringen in een gebied waar Europa om historische redenen sinds lange tijd een belangrijke plaats inneemt. Onze in alle opzichten bevoorrechte betrekkingen met de Afrikaanse staten komen vooral tot uiting in de gezondheidszorg, omdat deze een door hen nooit genegeerd aspect van het koloniale erfdeel is.

Ondanks de bezwaren van de Bondsrepubliek Duitsland en België zouden de partners in de ACDA er op deze manier voor hebben gezorgd dat Europa zich terugtrekt en zijn belangen ten gunste van de Amerikaanse belangen opgeeft (cultuur, industrie, taal, enz.).

Kan de Commissie mededelen of zij op de hoogte is van de inhoud van deze overeenkomst en welk standpunt zij inneemt met betrekking tot het feit dat de ontwikkeling van de gezondheidszorg in zwart Afrika aan de Verenigde Staten is toevertrouwd?

**Antwoord van de heer Pisani
namens de Commissie**

(22 juli 1981)

Zoals zij reeds heeft opgemerkt in haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 1786/80 van de heer Cohen ⁽¹⁾ is

(1) PB nr. C 88 van 21. 4. 1981, blz. 9.

de Commissie geen partij bij het akkoord dat bekend staat onder de naam „gezamenlijke actie voor de ontwikkeling van Afrika” (ACDA), waaraan zes geïndustrialiseerde landen deelnemen, waaronder vier Lid-Staten van de Gemeenschap. Zij kan derhalve de door het geachte Parlements lid gestelde vraag niet volledig beantwoorden, doch wel iets zeggen omtrent de informatie die haar in december 1980, tijdens de bijeenkomst van de ACDA, waaraan zij als waarnemster heeft deelgenomen, ter kennis is gekomen.

Inderdaad blijkt dat de landen die deelnemen aan de ACDA een interne taakverdeling aanvaard hebben bij de bestudering van de voornaamste ontwikkelingssectoren in Afrika en dat de Verenigde Staten zijn aangewezen een leidende rol te spelen bij het bestuderen van de verbetering van de volksgezondheid. Op basis daarvan te stellen dat alle projecten tot verbetering van de volksgezondheid in zwart Afrika onder leiding van de Verenigde Staten zullen worden uitgevoerd, is echter in strijd met het evidente feit dat de verantwoordelijkheid hiervoor bij de Afrikaanse landen zelf ligt. Het door het geachte Parlements lid geciteerde persbericht stoelt in ieder geval op geen enkel aan de Commissie bekend feit.

In dit verband dient eraan te worden herinnerd dat de samenwerking tussen de Gemeenschap en de Afrikaanse landen volledig berust op het principe van de soevereiniteit dezer landen en dat derhalve ieder overleg over de toepassing van de Overeenkomst van Lomé een initiatief en daadwerkelijke deelneming van die landen vereist. De Commissie respecteert dit fundamentele gegeven in haar betrekkingen met de verschillende bilaterale en multilaterale financieringsinstanties.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 211/81

van de heer Glinne

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(17 april 1981)

Betreft: Conferentie inzake hulpverlening aan Zimbabwe

Op 23 maart begon te Salisbury, de hoofdstad van Zimbabwe, op uitnodiging van Eerste Minister Robert Mugabe een vijfdaagse internationale conferentie die tot doel had om ten behoeve van dit lange tijd door een burgeroorlog geteisterde land een hulpverlening op gang te brengen van naar schatting 2 miljard dollar over een periode van drie jaar. De aldus bijeengebrachte kredieten zijn bestemd voor de wederopbouw van het land, met name in de plattelandsgebieden waar de infrastructuur sterk moet worden verbeterd, terwijl er een herverdeling van de landbouwgronden moet plaatsvinden zodat de talrijke voormalige guerrillastrijders in de landbouw werk kunnen vinden.

Kan de Commissie in dit verband mededelen:

1. Wat het totale bedrag is van de duidelijke toezeggingen voor hulp die door de deelnemers van de conferentie van Salisbury zijn gedaan;
2. Welke verplichtingen door de Europese landen die niet tot de EEG behoren zijn aangegaan;
3. Welke bilaterale toezeggingen door de Lid-Staten van de EEG zijn aangegaan;
4. Welke toezeggingen de EEG in dit stadium zelf heeft gedaan in het kader van de Overeenkomst van Lomé en/of in verband met de conferentie te Salisbury? Waartoe strekken deze overeenkomsten?

Antwoord van de heer Pisani namens de Commissie

(23 juli 1981)

1. Volgens verklaringen van het Ministerie van Economische Planning en Ontwikkeling van Zimbabwe belopen de totale toezeggingen van de deelnemers aan de conferentie voor wederopbouw en ontwikkeling (Zimcord), die in maart 1981 in Zimbabwe heeft plaatsgevonden, 1,281 miljard Zimbabwe-dollar (Z-dollar) ⁽¹⁾ voor de Zimcord-programma's en andere ontwikkelingsdoelstellingen samen.
2. Europese landen die geen lid van de EEG zijn, hebben de volgende toezeggingen voor bilaterale bijstand en andere steun gedaan:

in miljoen Z-dollar

Finland	5,2
Noorwegen	11,3
Zweden	54,4
Zwitserland	16,3
Joegoslavië	2,8
	<u>90,0</u>

3. De Lid-Staten van de EEG hebben de volgende toezeggingen voor bilaterale bijstand en andere steun gedaan:

in miljoen Z-dollar

België	8,0
Denemarken	12,5
Frankrijk	71,4
Bondsrepubliek Duitsland	62,3
Italië	23,1
Ierland	0,05
Luxemburg	2,0
Nederland	16,2
Verenigd Koninkrijk	177,0
	<u>372,55</u>

⁽¹⁾ 1 Zimbabwe-dollar (Z-dollar) = 1,36 Ecu (1 juni 1981).

Hoewel deze middelen overwegend in de vorm van bijstand worden verstrekt, bestaan sommige bijdragen voor een aanzienlijk deel uit commerciële leningen.

4. Op de Zimcord-conferentie heeft de Gemeenschap het voornemen te kennen gegeven om in de periode tot eind 1984 een bedrag gelijk aan ongeveer 120 miljoen Z-dollar (151,2 miljoen Ecu) voor Zimcord en andere ontwikkelingsprogramma's in Zimbabwe beschikbaar te stellen.

Bij deze toezegging werd rekening gehouden met de spoedhulp die sinds de onafhankelijkheid aan Zimbabwe is toegekend, met de bijkomende 85 miljoen Ecu die als gevolg van de toetreding van Zimbabwe tot de Tweede Overeenkomst van Lomé aan het vijfde Europees Ontwikkelingsfonds moeten worden toegevoegd en met de vastlegging van 14,5 miljoen Ecu ten behoeve van Zimbabwe in 1981 in het kader van het steunprogramma voor niet-geassocieerde landen over de periode voorafgaand aan de voltooiing van de ratificatieprocedure betreffende de toetreding van Zimbabwe tot de Overeenkomst van Lomé. Bovendien voorziet de toezegging van de Gemeenschap op de Zimcord-conferentie in een aanzienlijke bijdrage van de Europese Investeringsbank tot de ontwikkeling van Zimbabwe in het kader van de Tweede Overeenkomst van Lomé.

De verbintenissen van de Gemeenschap beogen het verlenen van daadwerkelijke bijstand aan de nieuwe Regering van Zimbabwe, door het ondersteunen van haar programma's voor wederopbouw en ontwikkeling, in het bijzonder in de meer achtergebleven streken van het land, op het gebied van vakonderwijs en opleiding en met betrekking tot de regionale samenwerking met andere Lid-Staten van de Conferentie voor coördinatie van de ontwikkeling van zuidelijk Afrika (SADCC).

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 213/81

van de heer Didò

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(17 april 1981)

Betreft: Afschaffing van de syndicale rechten en vrijheden in het Prinsdom Monaco

1. Is de Raad op de hoogte gesteld van wet nr. 1025 van 1 juli 1980, die door de Nationale Raad van het Prinsdom Monaco is aangenomen en waarin wordt bepaald dat

— de vrijwillige deelneming aan een ongeoorloofde revendicatieve actie of een ongeoorloofde of ongeoorloofd geworden staking een legitieme reden vormt tot verbreking van het arbeidscontract (art. 19 van bedoelde wet)?

2. Welke initiatieven zal de Raad nemen om de mogelijkheid die het Prinsdom Monaco onder zijn bescherming heeft, te wijzen op de verantwoordelijkheid die haar onder meer toekomt op grond van het feit dat één van haar staatssecretarissen zitting heeft in de regering van het Prinsdom?

3. Welke stappen overweegt de Raad om de Regeringen van de Lid-Staten te wijzen op de verantwoordelijkheden die hun toekomen vanwege het feit dat 11 900 Fransen en 5 300 Italianen, alsmede talrijke onderdanen van andere Lid-Staten die in het Prinsdom werkzaam zijn, voortaan beroofd zullen zijn van het recht op vakbondsactie en staking, dat hun was gegarandeerd krachtens artikel 28 van de Grondwet van 17 december 1962?

Antwoord

(28 juli 1981)

De door het geachte Parlementslid gestelde vraag valt niet onder de bevoegdheid van de Raad daar het Prinsdom Monaco geen deel uitmaakt van de Gemeenschap.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 224/81

van de heer Damseaux

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(22 april 1981)

Betreft: Uitleg van het slotcommuniqué van de Europese Raad over de voorlopige plaatsen waar de Europese Instellingen hun werkzaamheden verrichten

Ondanks het ernstige ongemak dat parlementsliden en personeel ondervinden door het voortdurend heen en weer reizen tussen de verschillende plaatsen, waar het Europese Parlement zijn werkzaamheden verricht, hebben de tien staatshoofden en regeringsleiders te Maastricht inzake de zetel van de Instellingen besloten de status quo, d.w.z. de verdeling van de vergaderingen over Brussel, Luxemburg en Straatsburg te handhaven.

Dit „besluit” is voor verschillende interpretaties vatbaar gebleken. De Franse president heeft op een persconferentie verklaard, dat hiermee Straatsburg als zetel van het Europese Parlement bevestigd was.

Deze lezing wordt door de Luxemburgers betwist. Naar hun mening betekent de status quo, dat de plenaire vergaderingen afwisselend in Luxemburg en Straatsburg ge-

houden worden. Als argument voeren zij aan, dat in het slotcommuniqué van de Europese Raad juist van de „status quo” gesproken wordt en niet naar het intergouvernementele akkoord van 1965 wordt verwezen, welk akkoord in het houden van alle vergaderingen te Straatsburg voorzag.

Kan de Raad mededelen welke van deze twee interpretaties de juiste is?

Antwoord

(23 juli 1981)

Het ligt niet op de weg van de Raad een uitleg te geven aan het besluit dat de staatshoofden en regeringsleiders van de Lid-Staten op 23-24 maart 1981 te Maastricht overeenkomstig de Verdragen hebben genomen ten aanzien van de voorlopige plaatsen waar de Europese Instellingen hun werkzaamheden verrichten.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 263/81

van de heer Seligman

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 april 1981)

Betreft: Verkoopprijzen van en belastingen op olie bestemd voor de veevoederindustrie in de Gemeenschap

Kan de Commissie per Lid-Staat, alsmede voor de Verenigde Staten een opgave verstrekken van de gemiddelde verkoopprijzen in 1980 van en belastingen op olie, bestemd voor de veevoederindustrie?

Kan de Commissie aangeven wanneer en door welke nationale instantie deze statistieken werden opgesteld?

Kan de Commissie van geval tot geval aangeven of nationale subsidies dan wel commerciële en fiscale faciliteiten worden verleend en de nodige details verstrekken?

Gelieve de prijzen in ERE op te geven.

**Antwoord van de heer Dalsager
namens de Commissie**

(10 juli 1981)

De Commissie beschikt niet over voldoende gedetailleerde gegevens om alle door het geachte Parlementslid

gestelde vragen te kunnen beantwoorden. Ten aanzien van de verkoopprijzen van en de belastingen op stookolie bestemd voor de veevoederindustrie moge de Commissie het geachte Parlementslid verwijzen naar haar antwoord op zijn schriftelijke vraag nr. 264/81 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Zie hieronder.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 264/81

van de heer Seligman

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 april 1981)

Betreft: Verkoopprijzen van en belastingen op olie voor de kunstmestindustrie in de Gemeenschap

Kan de Commissie per Lid-Staat, alsmede voor de Verenigde Staten een opgave verstrekken van de gemiddelde verkoopprijzen in 1980 van en belastingen op olie, bestemd voor de kunstmestindustrie?

Kan de Commissie aangeven wanneer en door welke nationale instantie deze statistieken werden opgesteld?

Kan de Commissie van geval tot geval aangeven of nationale subsidies dan wel commerciële en fiscale faciliteiten worden verleend en de nodige details verstrekken?

Gelieve de prijzen in ERE op te geven.

**Antwoord van de heer Davignon
namens de Commissie**

(24 juli 1981)

De Commissie beschikt niet over specifieke gegevens die haar in staat stellen op de vraag te antwoorden. Met betrekking tot de algemene prijsvoorwaarden die op deze sector van toepassing zijn, verwijst zij het geachte Parlementslid naar haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 261/81 ⁽¹⁾. Ten aanzien van de belastingheffing differentieert geen enkele Lid-Staat de hoogte van de accijns op stookolie naar de bedrijfstak.

⁽¹⁾ PB nr. C 199 van 6. 8. 1981.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 282/81

van de heren Narducci en Bersani

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 april 1981)

Betreft: Communautaire maatregelen voor het „Internationale decennium voor het drinkwater en de sanering van het milieu”

Met het jaar 1981 begint het „Internationale decennium voor water en de sanering van het milieu” dat door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is uitgeroepen om een actie te voeren tegen een menselijke tragedie waarbij meer dan de helft van de wereldbevolking, waarvan drie vijfden in de ontwikkelingslanden woont, betrokken is.

Het gaat om mannen, vrouwen en kinderen die geen beschikking hebben over gezond water noch over voorzieningen voor de afvoer van afvalwater, met het gevolg dat zij getroffen worden door ziekten, die vaak dodelijk zijn of ten minste een onmetelijke ellende voor deze bevolkingsgroepen veroorzaken.

Geraamd wordt dat voor de realisering van de doelstellingen van het hierbovengenoemde „decennium” de bedragen die in het verleden reeds voor de totstandbrenging van adequate infrastructurele voorzieningen werden uitgegeven ten minste zouden moeten worden verviervoudigd.

Ik zou daarom de volgende vragen willen stellen:

- welke financiële steun verleent de Europese Gemeenschap momenteel hiervoor en wat zijn met name de kredieten voor de ontwikkelingslanden die in het kader van de Overeenkomst van Lomé met de Gemeenschap geassocieerd zijn;
- welk standpunt heeft de Commissie ingenomen met betrekking tot het bovengenoemde initiatief van de Verenigde Naties en welke bewustmakingsacties worden of zullen nog worden gevoerd in de bovengenoemde landen;
- welke bedragen zullen aan de ontwikkelingslanden ter beschikking worden gesteld ter verwezenlijking van de bovengenoemde doelstellingen, opdat de Europese Gemeenschap een passende bijdrage aan dit humanitaire initiatief verleent?

**Antwoord van de heer Pisani
namens de Commissie**

(22 juli 1981)

1. De communautaire steun (subsidies en leningen tegen speciale voorwaarden) in het kader van de eerste Overeenkomst van Lomé aan de ACS-landen, die is toegerekend voor watervoorziening en sanering, ziet er als volgt uit:

	(miljoen Ecu)
Drinkwatervoorziening	
— in de steden	30
— op het platteland	53
Sanering	14
Totaal	97

hetgeen ongeveer 5 % van de vastleggingskredieten voor projecten uitmaakt. Dit bedrag heeft betrekking op projecten die speciaal voor deze sector zijn bestemd. Daarbij komen nog de onderdelen „putten”, „boringen”, enz., in een aantal projecten op het gebied van de geïntegreerde plattelandontwikkeling, alsook op het gebied van de microprojecten.

In het kader van de tweede Overeenkomst van Lomé, die sinds 1 januari 1981 van kracht is, was tot en met 30 april 1981 in de betrokken sector slechts één enkel project gestart, voor een bedrag van 10,5 miljoen Ecu, welk project van belang was voor de drinkwatervoorziening op het platteland. Het is moeilijk precies te weten te komen welke de andere projecten zijn die uit de kredieten van het vijfde EOF kunnen worden gefinancierd en wat de financiële bijdrage van de Gemeenschap op dit gebied zal zijn, aangezien de programmering volgens doelstellingen en niet volgens projecten gebeurt en aangezien de sector „drinkwatervoorziening in de steden en sanering” in het algemeen onder de algemene doelstellingen „infrastructuur in steden” of „gezondheidszorg” van de indicatieve programma’s van de ACS-staten wordt gerangschikt, terwijl de drinkwatervoorziening op het platteland in het algemeen onder de doelstelling „plattelandontwikkeling” valt. Er kan echter worden vermeld dat reeds 21 ACS-Staten dossiers inzake projecten op het gebied van de drinkwatervoorziening of de sanering hebben voorbereid of hiermee bezig zijn en dat deze dossiers in 1981-1982 bij de Commissie zullen kunnen worden ingediend.

De communautaire bijdrage aan de landen van de Maghreb en de Mashrak bedraagt momenteel, uitgaande van de voor de huidige driejaarlijkse periode van kracht zijnde financiële protocollen, 121 miljoen Ecu voor het water en de sanering, met inbegrip van een heel belangrijk project (31,54 miljoen) dat onlangs voor Egypte werd gestart. Tenslotte zijn tot nu toe in deze sector 15 miljoen Ecu uitgetrokken voor de niet-geassocieerde ontwikkelingslanden.

2. Het standpunt van de Commissie dienaangaande werd in het antwoord op schriftelijke vraag nr. H-761/80 van mejuffrouw Hooper uiteengezet ⁽¹⁾.

3. De Commissie zal haar actieve steun aan projecten inzake drinkwatervoorziening en sanering voortzetten onder de voorwaarden, die onder punt 1 zijn genoemd,

⁽¹⁾ Handelingen van het Europese Parlement, nr. 1-270 (april 1981), blz. 17.

met name op grond van de door de begunstigde Staten aangegeven prioriteiten, en voor zover zij zal beschikken over middelen voor de financiële ontwikkelingssamenwerking.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 283/81

van de heer Curry

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(6 mei 1981)

Betreft: Stappen van de Commissie bij de Franse Regering in verband met de aard van de onlangs aangekondigde steun ten bedrage van 4 miljard Ffr.

Heeft de Commissie van de Franse Regering reeds antwoord gekregen op haar vraag betreffende de aard van de onlangs te Parijs aangekondigde steun ten bedrage van 4 miljard Ffr. en, zo ja, hoe luidde dat antwoord en hoe zal zij daarop reageren? Indien zij nog geen antwoord heeft gekregen, welke stappen denkt zij te ondernemen om deze zaak nader te onderzoeken?

Antwoord van de heer Dalsager
namens de Commissie

(23 juli 1981)

De Franse autoriteiten hebben de Commissie op de hoogte gebracht van een reeks steunmaatregelen genoemd in de conclusies van de jaarlijkse landbouwconferentie „1980”.

Ten aanzien van de inkomenssteun voor de landbouw voor 1980 (ongeveer 2 miljard Ffr.) heeft de Commissie de procedure van artikel 93, lid 2, van het EEG-Verdrag ingeleid ⁽¹⁾. De Franse autoriteiten hebben de Commissie hun opmerkingen doen toekomen. Het vervolg van de procedure bestaat in een eindbeslissing die wordt bekendgemaakt in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* of in het klasseren van de zaak.

Over de andere maatregelen zou, volgens de verklaring van de Franse autoriteiten, aanvullende informatie worden verstrekt. De meeste van deze maatregelen zijn ondertussen bekendgemaakt in het Franse „Journal Officiel” (Staatsblad).

⁽¹⁾ PB nr. C 95 van 25. 4. 1981, blz. 2.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 290/81

van de heer Pedini

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(6 mei 1981)

Betreft: Didactische experimenten in de Lid-Staten van de EEG

1. Is het de Commissie bekend dat er, althans in sommige Lid-Staten van de Gemeenschap, didactische experimenten met een Europees karakter hebben plaatsgevonden?

2. Is er bij die experimenten rekening gehouden met de in de Europese scholen van de Gemeenschap opgedane ervaring en met de aldaar bestaande programma's?

3. Is de Commissie voornemens de Regeringen in ieder geval te adviseren in de lagere en middelbare school „Europese uren” in te lassen, ten einde mede op die manier het vrije verkeer van burgers en hun beroeps werkzaamheden in de Gemeenschap te bevorderen?

Antwoord van de heer Richard
namens de Commissie

(22 juli 1981)

1. De Commissie poogt de vooruitgang die in de Lid-Staten wordt geboekt met onderwijsexperimenten met een Europees karakter zoveel mogelijk te volgen. Hoewel deze experimenten geenszins alle van vergelijkbaar niveau zijn, kan wel in het algemeen worden gesteld dat daarvoor veel belangstelling bestaat bij onderzoekers en onderwijzend personeel in de Gemeenschap. Een groot aantal van dergelijke, zowel nationale als Europese, activiteiten krijgen elk jaar financiële steun van de Gemeenschap via de subsidies van het Kreysisfonds.

2. Er dient op te worden gewezen dat de Europese scholen een zeer bijzondere functie hebben en dat niet al hun ervaring rechtstreeks van toepassing is op de behoeften van scholen in de nationale onderwijsstelsels. Niettemin zijn er uiteraard resultaten van de Europese scholen aan te wijzen die wel van algemeen belang zijn, bij voorbeeld op het gebied van het taalonderwijs en (recent) op dat van het onderricht in burgerzin. De Commissie heeft de indruk dat deze ervaring niet de bekendheid heeft die zij verdient en zou hieraan gaarne meer ruchtbaarheid geven, maar het ontbreekt haar aan de daartoe benodigde middelen.

3. De twee mededelingen, één inzake de onderwijsactiviteiten met een Europees karakter ⁽¹⁾ en één inzake het

⁽¹⁾ Doc. COM(78) 241 van 8. 6. 1978.

taalonderricht in de Gemeenschap ⁽¹⁾, die de Commissie in juni 1978 bij de Raad indiende, beoogden de door het geachte Parlements lid genoemde doelstellingen te bevorderen. Hoewel aan deze mededelingen ontleende voorstellen voor een programma, zoals het geachte Parlements lid bekend is, wat hun inhoud betreft op 27 juni 1980 door de Raad en de ministers van Onderwijs werden goedgekeurd, is het nog steeds niet gelukt om de hangende problemen in verband met de goed te keuren teksten op te lossen, zodat het mogelijk zou worden de noodzakelijke financiële middelen op de Gemeenschapsbegroting voor dit doel vrij te maken.

⁽¹⁾ Doc. COM(78) 222 van 14. 6. 1978.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 314/81

van de heer Galland

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(6 mei 1981)

Betreft: Fiscale wanverhoudingen op het gebied van aardolieproducten

Elke week gaan duizenden Franse automobilisten in Luxemburg tanken. Dit verschijnsel wordt veroorzaakt door het willekeurige prijsverschil voor bepaalde producten, dat op zijn beurt het gevolg is van fiscale verschillen. De Luxemburgse BTW-tarieven zijn niet hoog, en vooral de belastingen op energie en op aardolieproducten zijn zeer laag in vergelijking met het algemene peil in de Gemeenschap.

Welke maatregelen stelt de Commissie voor om aan deze concurrentievervalsing, die een schending betekent van de grondbeginselen van het Verdrag van Rome, een einde te maken en de wettelijke bepalingen nader tot elkaar te brengen, zodat er een gemeenschappelijk energiebeleid kan worden gevoerd?

**Antwoord van de heer Tugendhat
namens de Commissie**

(22 juli 1981)

De Commissie is ervan overtuigd dat alleen een harmonisatie van de voornaamste verbruiksbelastingen het op lange termijn mogelijk kan maken de fiscale grenzen af te schaffen, zonder dat daaruit mededingingsdistorsies of omleggingen van verkeersstromen tussen de Lid-Statens resulteren.

In dit perspectief heeft zij bij de Raad in 1973 in het kader van de harmonisatie van alle accijnzen een voorstel voor een richtlijn ingediend betreffende de harmonisatie van de structuur van de accijnzen op minerale oliën, die later zal moeten worden aangevuld door een aanpassing van de tarieven. De Commissie heeft de Raad, die dit voorstel nog niet heeft behandeld, verschillende malen herinnerd aan de noodzaak zo spoedig mogelijk tot een beslissing te komen.

Hetzelfde betoog geldt mutatis mutandis voor de BTW.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 325/81

van de heer Kavanagh

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(6 mei 1981)

Betreft: Gemeenschappelijke regeling voor schapevlees

1. Heeft de Commissie al een studie gemaakt over de werking van de gemeenschappelijke regeling voor schapevlees?

2. Is de Commissie voornemens om, in het licht van de resultaten van die studie, aanvullende voorstellen uit te werken, ten einde die regeling te ontdoen van elementen welke in strijd zijn met twee grondbeginselen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid, namelijk communautaire preferentie en eenheid van de markt?

**Antwoord van de heer Dalsager
namens de Commissie**

(23 juli 1981)

De Commissie volgt aandachtig het functioneren van de marktordeningen. Zij is niet van mening dat de door de Raad vastgestelde marktordering voor schapevlees in strijd is met de grondbeginselen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid. De Commissie heeft nu echter aan de Raad een verordeningvoorstel voorgelegd ⁽¹⁾ om Verordening (EEG) nr. 1837/81 ⁽²⁾ op één praktisch punt te wijzigen.

⁽¹⁾ Doc. COM(81) 279.

⁽²⁾ PB nr. L 183 van 16. 7. 1980, blz. 1.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 326/81

van mevrouw Le Roux

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(13 mei 1981)

Betreft: Berekening van de visserijquota's

Kan de Commissie mededelen of bij de berekening van de quota's rekening wordt gehouden met de vis die aan boord van de fabrieksschepen voor de kusten van Groot-Brittannië wordt verwerkt?

Antwoord van de heer Contogeorgis
namens de Commissie

(24 juli 1981)

In een werkdocument van 21 januari 1981 hebben de diensten van de Commissie het criterium van de traditionele visserij-activiteit in die zin uitgelegd „dat moet worden uitgegaan van de gemiddelde vangsten van de Lid-Staten in de basisperiode 1973 tot 1978, in die zin dat de in 1978 boven de vastgestelde quota gevangen hoeveelheden buiten beschouwing zijn gelaten en dat rekening is gehouden met de tussen de Lid-Staten uitgewisselde quota. De industriële vangsten d.w.z. vangsten van vis voor menselijke consumptie bij de gerichte visserij voor industriële doeleinden en de bijvangsten van vis voor menselijke consumptie in de industriële visserij zijn weggelaten uit de jaarlijkse vangsten in de periode 1973-1978". Deze omschrijving is uiteraard eveneens van toepassing op de vis die aan boord van fabrieksschepen voor de kusten van Groot-Brittannië wordt verwerkt.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 333/81

van mevrouw Lizin

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(13 mei 1981)

Betreft: Bijeenkomst van de landen leden van de ACDA (Action concertée pour le développement de l'Afrique) (Onderlinge actie voor de ontwikkeling van Afrika)

Werd de Commissie ervan op de hoogte gesteld dat verscheidene Europese landen (België, het Verenigd Koninkrijk, de Bondsrepubliek Duitsland, Frankrijk), de Verenigde Staten, Japan en sommige landen van het Midden-Oosten in mei 1980 te Bonn zijn bijeengekomen om programma's op te stellen voor de gemeenschappelijke ontwikkeling van Afrika?

De specifieke programma's en projecten waarmee zij zich zullen bezighouden, zijn de volgende (tussen haakjes de naam van het land dat bijzonder verantwoordelijk is):

1. Spoorwegvervoer in zuidelijk Afrika en in Oost-Afrika: weer in goede staat brengen en uitbreiden van de spoorwegnetten (Bondsrepubliek Duitsland);
2. Weer in goede staat brengen van de spoorweg tussen Zimbabwe en Mozambique (Verenigd Koninkrijk);
3. Wegen in Centraal-Afrika: stroken Kisangani – Boekavoe en Boear – Tbati van de transafrikaanse weg (België);
4. Weg Juba – Lodwar in Soedan (Verenigd Koninkrijk);
5. Bijdrage aan de onderlinge programma's voor ontwikkeling van de landbouw (Frankrijk): a) bevoeiingszones in de bekkens van de Senegal en van de Niger; b) bevaarbaar maken van de Senegal;
6. Ontwikkeling van het onderzoek en van de methoden voor de ontwikkeling van de landbouw (Verenigde Staten);
7. Verbetering van de situatie inzake volksgezondheid (Verenigde Staten).

Beschouwt de Commissie het als normaal dat dergelijke programma's buiten haar om worden uitgewerkt?

Hoe verklaart zij punt 7?

Heeft Europa afstand gedaan van zijn mogelijkheden om in Afrika zijn steun te verlenen aan de pogingen om de situatie inzake volksgezondheid te verbeteren en heeft het alle actie ter zake aan de Verenigde Staten overgelaten?

Antwoord van de heer Pisani
namens de Commissie

(22 juli 1981)

In haar antwoorden op de schriftelijke vragen nr. 1786/80 van de heer Cohen ⁽¹⁾ en nr. 172/81 van de heer Glinne ⁽²⁾ heeft de Commissie te kennen gegeven dat zij geen partij is bij het akkoord dat bekend staat onder de naam „gezamenlijke actie voor de ontwikkeling van Afrika" (ACDA). Zij onthoudt zich derhalve van commentaar op de maatregelen die de aan de ACDA deelnemende landen nemen ter verbetering van hun samenwerking.

⁽¹⁾ PB nr. C 88 van 21. 4. 1981, blz. 3.

⁽²⁾ Zie blz. 12 van dit Publikatieblad.

Wat het door het geachte Parlements lid genoemde punt 7 betreft, moge de Commissie verwijzen naar haar eerdere antwoord aan de heer Glinne. Het ligt voor de hand dat, indien de Afrikaanse staten zulks wensen, de Gemeenschap, met inachtneming van de Overeenkomst van Lomé, bereid is tot ondersteuning van ter verbetering van de volksgezondheid ondernomen maatregelen. Het op grond van de programmering van het 5e EOF beschikbare feitenmateriaal toont aan dat Europa de komende jaren deze voor de ontwikkeling zo belangrijke sector actief zal blijven steunen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 356/81

van de heren Orlandi en Cariglia

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(13 mei 1981)

Betreft: Besteding van de kredieten van titel 10, hoofdstuk 10.0, regels 1 t/m 8 van de begroting van de Commissie van de Europese Gemeenschappen

1. Is de Commissie voornemens de kredieten te besteden die zijn opgenomen onder de regels 1 t/m 8 van hoofdstuk 10.0 – voorzieningen – van de begroting van de Commissie van de Europese Gemeenschappen voor 1981 en die door het Europees Parlement ter beschikking zijn gesteld om personeelsleden van het Europees Agentschap voor Samenwerking door de Gemeenschap in vaste dienst te laten nemen?

2. Is de Commissie verder voornemens – na de aanstelling in vaste dienst van de bij het directoraat-generaal Ontwikkeling gedetacheerde personeelsleden – gevolg te geven aan de verzoeken vervat in paragraaf 3 van de resolutie van het Europees Parlement, gepubliceerd in PB nr. 140 van 5. 6. 1979, blz. 142, en aldus te voldoen aan de bindende voorwaarden voor het gebruik van de onderhavige kredieten?

**Antwoord van de heer Pisani
namens de Commissie**

(23 juli 1981)

1. De kredieten die zijn opgenomen onder de regels 1 tot 8 van hoofdstuk 10 – voorschriften – van de begroting van de Commissie voor 1981 werden door de begrotingsautoriteit toegestaan om het mogelijk te maken dat 32 bij het directoraat-generaal Ontwikkeling gedetacheerde personeelsleden van de Europese associatie voor samenwerking in vaste dienst worden genomen. De afhandeling van de benoeming van deze personeelsleden is aan de gang.

2. Voor de in paragraaf 3 van de resolutie van het Parlement ⁽¹⁾ bedoelde personeelsleden van het hoofdkantoor van de Europese associatie voor samenwerking heeft de Commissie in het kader van het voorontwerp voor de begroting voor 1982 voorgesteld 56 posten voor tijdelijke functionarissen te creëren.

⁽¹⁾ PB nr. C 140 van 5. 6. 1979, blz. 142.

SCHRIFTELIJKE VRAAG nr. 360/81

van de heer Van Miert

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(13 mei 1981)

Betreft: Koel- en diepvriesopslagplaatsen

Sinds ongeveer een jaar doet zich, door een ongeremde wildgroei, een wezenlijke verslechtering voor in de algemene economische toestand van de sector van de dienstverlenende koel- en diepvriesopslagplaatsen. De vermindering van interventietrafieken en vermindering van private opslag wegens onder meer de dure rentetarieven, hebben geleid tot een verdere toename van de overcapaciteit en tot verdere vermindering van de rendabiliteit.

Recente faillissementen, bedrijfssluitingen en afvloeiing van personeel, zijn hierbij trendmatig.

1. Is het de Commissie bekend dat deze sector in zware moeilijkheden wordt gebracht door producenten, die met EEG- en andere interventiegelden verstrekt voor de bouw van koelhuizen die groter zijn dan de eigen opslagbehoeften, tegen marginale prijzen een concurrentieslag aangaan?
2. Acht de Commissie het verantwoord dat de schaars beschikbare financiële middelen worden aangewend voor investeringen met kleine arbeidsintensiteit, die daarbij nog de overcapaciteit van een sector vergroten, en aldus de tewerkstelling in de bestaande bedrijven bedreigen?
3. Kan de Commissie meedelen welke maatregelen zij overweegt om aan deze activiteiten een einde te stellen?

**Antwoord van de heer Dalsager
namens de Commissie**

(22 juli 1981)

1. De problemen in bepaalde delen van de Gemeenschap binnen de door de geachte Parlementsleden vermelde sector, zijn de Commissie bekend en vormen ook de reden waarom de Commissie voor die sector een zeer restrictief steunbeleid heeft toegepast.

2. Wat evenwel de communautaire steun voor investeringen in koelhuizen betreft, wijst de Commissie erop dat deze steun in de eerste plaats binnen de werkingsfeer valt van het gemeenschappelijk landbouwbeleid, en met name van Verordening (EEG) nr. 355/77 van de Raad inzake een gemeenschappelijke actie ter verbetering van de voorwaarden inzake verwerking en afzet van landbouwproducten ⁽¹⁾, en dat ter zake de volgende beginzelen worden gehanteerd:

- a) er wordt geen steun verleend als de investeringen betrekking hebben op polyvalente en/of als onafhankelijk bedrijf functionerende koelhuizen;
- b) steun wordt uitsluitend verleend voor koelhuizen die bij verwerkings- of afzetinstallaties horen en op voorwaarde dat de voorgenomen investeringen noodzakelijk en rendabel zijn en er in economisch opzicht geen alternatief voor bestaat;
- c) bijzondere aandacht wordt besteed aan de bezettingsgraad en aan de voorwaarde dat de geplande koelcapaciteit niet groter mag zijn dan de verwerkings- en afzetcapaciteit van de installaties waarbij het koelhuis behoort.

3. De Commissie is van oordeel dat verdere restricties ter zake niet wenselijk zijn omdat daardoor het doel van het gemeenschappelijk landbouwbeleid op het gebied van de afzet en de verwerking van landbouwproducten in gevaar zou kunnen komen.

⁽¹⁾ PB nr. L 51 van 23. 2. 1977, blz. 1.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 371/81

van de heer Hutton

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(19 mei 1981)

Betreft: Het bottelen van whisky met een laag alcoholgehalte

Is het de Commissie bekend dat whisky bestaande uit een mengsel van Schotse mout- en Franse graanwhisky's in Frankrijk wordt gebotteld met een alcoholgehalte dat beneden het gehalte van de 40° Gay Lussac van in Schotland gebottelde Schotse whisky ligt?

Is zij van mening dat hier gesproken kan worden van eerlijke handelspraktijken?

Welke voorstellen denkt zij te doen om een minimum alcoholgehalte van Schotse whisky te waarborgen?

Antwoord van de heer Narjes namens de Commissie

(22 juli 1981)

De Commissie is op de hoogte van de toestand, waarvan het geachte Parlementslid melding maakt. Bij ontstentenis van een communautaire regeling tot vaststelling van het minimum-alcoholgehalte voor whisky dient deze toestand te worden beoordeeld in het licht van de Franse reglementering. De Commissie bestudeert momenteel de mogelijkheden om op dit gebied tot een communautaire oplossing te komen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 379/81

van de heer Muntingh

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(19 mei 1981)

Betreft: Ecologie en Ontwikkeling – Chimpansees in Sierra Leone

Op 12 maart 1981 stond in het Algemeen Dagblad een berichtje over een actie van de jongeren van het WNF om de chimpansees in Gambia en Sierra Leone te kunnen beschermen. Uit dit artikel bleek dat de laatste jaren in Sierra Leone 8 000 chimpansees zijn gedood, 1 400 geëxporteerd, en dat er nu nog maar 2 000 exemplaren in dit land leven.

1. Zijn deze cijfers juist voor zover de Commissie kan nagaan?
2. Heeft Sierra Leone de Overeenkomst inzake de internationale handel in bedreigde in het wild levende dier- en plantesoorten (Washington Conventie) getekend en geratificeerd?
3. Zo nee, is de Commissie bereid in overleg dat de Gemeenschap heeft met deze ACS-staat aan te dringen op tekenen en/of ratificeren van deze Overeenkomst?
4. Vormt deze Overeenkomst een punt van bespreking in de Raadgevende Vergadering ACS-EEG?
5. Zo nee, lijkt het de Commissie een goede zaak dit punt in de toekomst op de agenda van de Raadgevende Vergadering te plaatsen?
5. Welke andere natuurbeschermingsmaatregelen worden getroffen om de toekomst van de chimpansee veilig te stellen, zowel in Sierra Leone als in andere staten?
7. Is de Commissie bereid hierin een actieve rol te spelen en hoe denkt zij deze rol te kunnen vervullen?

**Antwoord van de heer Pisani
namens de Commissie**

(24 juli 1981)

De cijfers betreffende chimpansees die in de vraag van het geachte Parlementslid zijn vermeld, stemmen in grote lijnen overeen met de ramingen in het kader van een studie die een onderzoeker van de George Washingtonuniversiteit in 1980 in Sierra Leone heeft verricht. Tot slot van de studie werd aanbevolen iedere export van wilde dieren te verbieden en een nationaal park op te richten. Dit voorstel heeft de instemming en de steun van de regering van Sierra Leone gekregen en de werkzaamheden voor de inrichting van een nationaal park hebben een aanvang genomen.

De Commissie is bereid bijstand te verlenen overeenkomstig de bepalingen van de Overeenkomst van Lomé (met name artikel 93, lid 2, van Lomé II), indien de plaatselijke regering hierom verzoekt.

Sierra Leone heeft de conventie van Washington nog niet geratificeerd, in afwachting (volgens de gegevens waarover de Commissie beschikt) dat de juridische en technische implicaties ervan worden onderzocht.

De Conventie van Washington vormt geen punt op de agenda van de raadgevende ACS-EEG-vergadering.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 383/81

van de heer Seefeld

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(19 mei 1981)

Betreft: Dubbele bestraffing van verkeersdelicten in de EEG

In een krantartikel werd er onlangs op gewezen dat Duitse onderdanen die in een Lid-Staat van de Gemeenschap wegens een verkeersdelict werden veroordeeld, eventueel nogmaals in de Bondsrepubliek voor hetzelfde feit kunnen worden aangeklaagd, namelijk in het geval dat de buitenlandse straf ten opzichte van die welke men in Duitsland kan verwachten, belangrijk milder is uitgevallen. Deze dubbele bestraffing is mogelijk omdat het beginsel dat men wegens een en hetzelfde feit ook slechts eenmaal mag worden bestraft, alleen voor Duitse arresten geldt.

1. Welke Lid-Staten van de Gemeenschap zijn partij bij de in 1972 gesloten Europese overeenkomst, op grond waarvan verkeersdelicten ook over de grenzen heen kunnen worden vervolgd?

2. Wanneer zullen alle Lid-Staten van de Gemeenschap tot deze overeenkomst toetreden?
3. Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen om een dubbele bestraffing wegens een verkeersdelict in een Lid-Staat van de EG voortaan uit te sluiten?

**Antwoord van de heer Narjes
namens de Commissie**

(23 juli 1981)

1. De in 1972 in werking getreden overeenkomst van de Raad van Europa betreffende de bestraffing van wegverkeersdelicten (Convention européenne pour la répression des infractions routières/European Convention on the Punishment of Road Traffic Offences (1964)) is bekrachtigd door Frankrijk en Denemarken en werd voorts ondertekend door België, Griekenland, Italië, Luxemburg, Nederland en de Bondsrepubliek Duitsland (toestand in juli 1981).

2. De Commissie zal eerst op deze vraag antwoord kunnen geven, wanneer zij over de voornemens van de Lid-Staten met betrekking tot de bekrachtiging van deze overeenkomst de nodige inlichtingen zal hebben verkregen.

3. Het ligt thans niet in haar bedoeling om het initiatief te nemen tot stappen voor een harmonisatie van de wetgevingen van de Lid-Staten, waardoor dubbele bestraffing voor een in een andere Lid-Staat van de Lid-Staat van herkomst begaan verkeersdelict wordt uitgesloten. Wel acht de Commissie het wenselijk dat deze overeenkomst van de Raad van Europa door alle Lid-Staten wordt bekrachtigd.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 388/81

van mevrouw Scrivener

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(19 mei 1981)

Betreft: Belangenovereenkomsten betreffende de oprichting van verkooppunten voor krantenverkopers

In september 1980 werd bij de Commissie een klacht ingediend door de Belgische vakvereniging van krantenverkopers. Deze klacht – op grond van artikel 85 van het Verdrag – betreft overeenkomsten waardoor uitbreiding van het aantal verkooppunten wordt tegengehouden.

Kan de Commissie, hoewel overeenkomsten of associaties die de mededinging vervalsen in beginsel door artikel 85 van het Verdrag zijn verboden, mededelen welke communautaire criteria zij hanteert om te beoordelen onder welke voorwaarden overeenkomsten „bijdragen tot verbetering van de produktie of van de verdeling der produkten of tot verbetering van de technische of economische vooruitgang, mits een billijk aandeel in de daaruit voortvloeiende voordelen de gebruikers ten goede komt”?

**Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie**

(27 juli 1981)

De klacht waarop het geachte Parlementslid doelt is niet – zoals de naam van de organisatie die de klacht heeft ingediend doet vermoeden – afkomstig van een representatieve nationale organisatie van Belgische wederverkopers van kranten, maar van enige in een „vereniging zonder winstoogmerk” aaneengesloten wederverkopers of kandidaat-wederverkopers, die zich erover beklagen dat zij bij het entameren in de ontwikkeling of uitbreiding van hun activiteiten in deze sector worden gehinderd door organisaties van particuliere aard, „regionale raadgevende commissies inzake de vestiging en verplaatsing van verkooppunten van de geschreven pers” genaamd.

Volgens hen vormen deze organisaties in feite kartels die door de officiële vakorganisaties van de wederverkopers met medewerking van de verenigingen van uitgeverijen en groothandelaren werden opgezet.

Aangezien deze klacht op het ogenblik nader wordt onderzocht, kan de Commissie over de inhoud en het verloop daarvan geen nadere gegevens verstrekken.

Volgens de constante jurisprudentie van het Hof van Justitie ⁽¹⁾ kunnen de krachtens het eerste lid van artikel 85 van het EEG-Verdrag verboden kartels slechts krachtens het derde lid van dat artikel van het kartelverbod worden vrijgesteld, wanneer zij zodanige merkbare voordelen met zich brengen dat zij de op het vlak van de concurrentie optredende nadelen compenseren, in welke voordelen de gebruikers een billijk aandeel dienen te hebben.

De Commissie dient dus van elk kartel de positieve en de negatieve effecten af te wegen, die weer in ruime mate afhangen van de aard van het betrokken kartel en van de economische en juridische context daarvan.

De opvattingen van de Commissie ter zake vinden hun weerslag zowel in talrijke individuele beschikkingen als ook in verordeningen voor groepsgewijze vrijstelling.

⁽¹⁾ Arrest van het Hof van Justitie van 13 juli 1966, gevoegde zaken 56 en 58/64 „Grundig-Consten”, Jurisprudentie 1966, blz. 449, 522.

Met betrekking tot de distributie-overeenkomsten heeft de Commissie dan ook te verstaan gegeven dat met name de rationalisering van het verkoopnet, de mogelijkheid op nieuwe markten actief te worden, de verzekering van de continuïteit van de bevoorrading en een passende klantenservice voordelen van doorslaggevende aard vormen. Als onaanvaardbare nadelen beschouwt zij daarentegen: de afschotting van de nationale markten, de uitsluiting van de prijsconcurrentie in de verschillende afzetstadia, alsmede het onwrikbaar vastleggen van de distributiekanaalen voor een gehele sector.

Er dient nog op te worden gewezen dat zelfs in het geval dat de voordelen van een kartel economisch gezien groter lijken dan de nadelen ervan, de vrijstelling toch moet worden geweigerd wanneer dit kartel beperkingen bevat die niet onmisbaar zijn of wanneer het de betrokken partijen de mogelijkheid geeft voor een wezenlijk deel van de betrokken produkten de mededinging uit te schakelen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 408/81

van de heer Adam

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(21 mei 1981)

Betreft: Aanvullende maatregelen – Noordelijke regio

Kan de Commissie mededelen waarom zij besloten heeft geen financiële bijdrage te leveren ten behoeve van kredietaanvragen van de industrie?

Is de Commissie werkelijk van mening dat alle door haar gesteunde maatregelen een groter werkgelegenheidseffect hebben dan de projecten waarvoor de industrie kredieten had aangevraagd?

**Antwoord van de heer Giolitti
namens de Commissie**

(23 juli 1981)

Het Verenigd Koninkrijk heeft uit hoofde van de verordening tot instelling van aanvullende maatregelen ten behoeve van het Verenigd Koninkrijk ⁽¹⁾ geen verzoek om financiering van kant-en-klaar-fabrieken in Noord-Engeland ingediend. De tweede vraag wordt daarmee irrelevant.

⁽¹⁾ Verordening (EEG) nr. 2744/80 van de Raad, PB nr. L 284 van 29 oktober 1980, blz. 4.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 410/81

van mevrouw Pruvot

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(21 mei 1981)

Betreft: Gevaren verbonden aan de toename van koolzuurgas in de atmosfeer

De „Meteorologische Wereldorganisatie” heeft onlangs gewaarschuwd tegen de gevaren verbonden aan de constante toename van concentraties koolzuurgas in de atmosfeer, hetgeen zou resulteren in een klimaatsverandering over de gehele wereld, met consequenties op economisch, politiek en sociaal vlak.

Denkt de Commissie een onderzoekprogramma uit te werken dat tot een beter begrip van dit probleem zou kunnen bijdragen?

**Antwoord van de heer Narjes
namens de Commissie**

(22 juli 1981)

De Raad van Ministers heeft bij zijn besluit van 18 december 1979 een meerjarig onderzoekprogramma van de Europese Economische Gemeenschap op het gebied van de klimatologie vastgesteld ⁽¹⁾.

Dit programma, dat in 1985 zal zijn beëindigd, voorziet in een onderzoek naar de invloed van de menselijke activiteiten op het klimaat met name door de accumulatie in de atmosfeer van kooldioxide afkomstig van fossiele brandstoffen.

Op grond van dit klimatologieprogramma is men van plan bijdragen te leveren tot de oplossing van dit vraagstuk, door, met het oog op de anthropogene verstoringen, inspanningen te leveren op het gebied van de ontwikkeling van mathematische klimaatmodellen, alsook door het meten van de fysico-chemische variaties van de aardatmosfeer.

⁽¹⁾ PB nr. L 12 van 17. 1. 1980, blz. 24.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 438/81

van de heer Flanagan

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(4 juni 1981)

Betreft: De EEG en het westen van Ierland

Kan de Commissie een uitvoerig overzicht geven van de wijze waarop de verschillende communautaire beleidsin-

strumenten de ontwikkeling van het westen van Ierland hebben beïnvloed en is zij van mening dat de doelstellingen van het beleid zijn bereikt?

**Antwoord van de heer Giolitti
namens de Commissie**

(27 juli 1981)

In het kader van haar beleid op verschillende gebieden en met de financiële middelen waarover zij beschikt heeft de Commissie getracht een bijdrage te leveren tot de regionale ontwikkeling in het westen van Ierland.

Ofschoon de Commissie geen gedetailleerde analyse kan maken van het effect van haar beleid op de regionale ontwikkeling, een proces op lange termijn dat niet uitsluitend van de communautaire steunmaatregelen afhangt, kan zij het geachte Parlementslid er toch van verzekeren dat zij zich voor de ontwikkeling van deze regio zal blijven inzetten, daar een dergelijke bijdrage tot vermindering van de verschillen tussen de regio's tot de hoofddoelstellingen van het Gemeenschapsbeleid blijft behoren.

Een document inzake de steunmaatregelen van de voorname op structuurverbetering gerichte financiële instrumenten van de Gemeenschap ten behoeve van West-Ierland zal rechtstreeks aan het geachte Parlementslid en aan het Secretariaat-generaal van het Europese Parlement worden toegezonden.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 463/81

van de heer Doublet

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(19 juni 1981)

Betreft: Leemten in de douanecontrole

Het internationale handelsverkeer ondervindt nog steeds moeilijkheden door leemten in de douanecontrole in bepaalde landen die het aantal plaatsen waar goederen kunnen worden ingeklaard op willekeurige wijze te beperken.

Kan de Commissie ervoor zorgen dat aan deze ontwikkeling een einde wordt gemaakt?

**Antwoord van de heer Narjes
namens de Commissie**

(22 juli 1981)

Met betrekking tot de beperking van het aantal kantoren, die voor de inklaring van bepaalde produkten zijn bevoegd, herinnert de Commissie aan de stappen die zij bij de Italiaanse Regering heeft ondernomen op het gebied van textielprodukten en ijzer- en staalprodukten. In dit verband verwijst zij het geachte Parlements lid onder meer naar haar antwoorden op schriftelijke vragen nr. 990/79 van de heer Marshall ⁽¹⁾, nr. 1955/80 van de heer Seefeld ⁽²⁾ en nr. 23/81 van de heren Bettiza, Cecovini en Pininfarina ⁽³⁾.

Het spreekt echter vanzelf dat de Commissie, indien zij kennis zou krijgen van nieuwe feiten, zonder meer bereid zou zijn om die samen met de betrokken Lid-Staten te onderzoeken.

⁽¹⁾ PB nr. C 80 van 31. 3. 1980, blz. 23.

⁽²⁾ PB nr. C 115 van 18. 5. 1981, blz. 10.

⁽³⁾ PB nr. C 153 van 22. 6. 1981, blz. 13.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 469/81

van de heer Karl Schön

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(19 juni 1981)

Betreft: Invoering van een „Europees rijbewijs” en de daarmee verbonden harmonisering van bewijsstukken en voorschriften

Zoals bekend, moet iemand die in de Bondsrepubliek Duitsland een rijbewijs wil halen onder andere bewijzen dat hij een EHBO-cursus heeft gevolgd. In paragraaf 8 van de Straßenverkehrszulassungsordnung (STVZO) worden alle organisaties genoemd die een dergelijke cursus kunnen verzorgen.

Nu kwam mij echter het geval ter ore dat een Duitser een EHBO-cursus bij het Rode Kruis in Luxemburg heeft gevolgd, maar dat het bewijsstuk daarvan bij het aanvragen van een rijbewijs door het tot afgifte van rijbewijzen bevoegde gezag in de Bondsrepubliek niet werd erkend. Daar het in onze grensstreken heel goed mogelijk is dat Duitsers een dergelijke cursus ook in België of Frankrijk volgen, valt te vrezen dat de bij buitenlandse hulporganisaties, met name in de omliggende buurlanden, gevolgde EHBO-cursussen bij het aanvragen van een rijbewijs in de Bondsrepubliek niet of als vervangende cursus worden erkend.

Voor mijn vriend en collega, de heer Heinrich Studentkowski, lid van de landdag, uit Bitburg, was dit aanlei-

ding om de minister voor Economische Zaken en Verkeer, de heer Heinrich Holkenbrink, in Mainz te schrijven. In zijn antwoord wijst deze erop dat „de volgens de STVZO bevoegde Duitse hulporganisaties inhoud en leerstof van de cursus in hun lesprogramma hebben geregeld dat in samenwerking met de „Bundesärztekammer” en andere met ongevallenvraagstukken belaste instanties werd uitgewerkt”. Volgens het ministerie is „bij buitenlandse cursussen een op dit lesprogramma gebaseerde opleiding (bedoeld zijn de cursussen in de overige Europese landen) in beginsel niet gewaarborgd. De STVZO erkent dan ook alleen een bewijsstuk waaruit blijkt dat buiten het toepassingsgebied van de grondwet een opleiding tot arts of tandarts werd afgerond. Voor alle andere gevallen is erkenning slechts in individuele gevallen mogelijk op grond van een voorafgaand onderzoek door de bevoegde Duitse instantie waar de kwalificatie van een dergelijke instelling tot het verzorgen van een EHBO-cursus. Voor een dergelijke erkenningsprocedure dient een dergelijke instelling een verzoek in te dienen. Uitsluitend door deze instelling kunnen ook de nodige bewijzen worden overgelegd waaruit blijkt dat de opleiding qua inhoud en omvang aan genoemde eisen voldoet.”.

Kan de Commissie mededelen:

1. wanneer met de geplande invoering van een rijbewijs dat in alle Lid-Staten van de Europese Gemeenschap geldig is, kan worden gerekend;
2. hoe ver de voorbereidende werkzaamheden voor de invoering van het Europese rijbewijs zijn gevorderd;
3. of naast de invoering van het Europese rijbewijs ook gedacht is aan harmonisatie van de exameneisen en de voorwaarden voor de toelating tot het rijexamen, en
4. indien dit het geval is, of daar dan ook een uniforme regeling inzake EHBO-cursussen aan verbonden is?

**Antwoord van de heer Contogeorgis
namens de Commissie**

(27 juli 1981)

1 en 2. De Lid-Staten moeten uiterlijk op 30 juni 1982 de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vaststellen die nodig zijn om Richtlijn 80/1263/EEG betreffende de invoering van een Europees rijbewijs ⁽¹⁾ met ingang van 1 januari 1983 uit te voeren. Zij kunnen echter besluiten, pas vanaf een latere datum tot afgifte van rijbewijzen van Europees model over te gaan; deze datum mag echter niet later zijn dan 1 januari 1986.

3. Artikel 10 van de richtlijn bepaalt inderdaad dat de Raad zo spoedig mogelijk op voorstel van de Commissie overgaat tot verdere harmonisatie van de normen inzake de te ondergane tests en de afgifte van rijbewijzen.

⁽¹⁾ PB nr. L 375 van 31. 12. 1980, blz. 1.

4. De Commissie is voornemens, alvorens voorstellen te doen aan de Raad, de deskundigen van de Lid-Staten te raadplegen over de vraag of het volgen van een EHBO-cursus in beginsel verplicht moet worden gesteld om het rijbewijs te halen en, zo ja, hoe een en ander moet worden geregeld. Zoals bekend bestaan er nog talrijke verschillen tussen de voorschriften van de Lid-Staten inzake de door de bestuurders te ondergaan tests en op het resultaat van deze raadpleging kan dan ook niet worden voortuitgelopen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 502/81

van de heer Boyes

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(22 juni 1981)

Betreft: Verval en tenachterstelling van het platteland

Heeft de Commissie enig onderzoek verricht naar het snel toenemende verval en de tenachterstelling van het platteland als gevolg van onevenredige invloed van nadelige economische factoren?

Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen om te zorgen dat deze gebieden van extra middelen worden voorzien om dit proces te keren?

**Antwoord van de heer Giolitti
namens de Commissie**

(23 juli 1981)

Op 7 januari 1981 heeft de Commissie de Raad het eerste periodieke verslag over de economische en sociale toestand in de regio's der Gemeenschap ⁽¹⁾ doen toekomen. Dit rapport toont aan dat de probleemregio's vaak landelijke gebieden die onder andere worden gekenmerkt door een geringe produktie per hoofd van de bevolking en een hoog werkloosheidscijfer, een relatief nog grotere achterstand sedert het begin van de jaren '70 hebben opgelopen.

Wat met name de landbouwsector betreft, is uit een op verzoek van de Commissie verrichte studie van het regionaal effect van het gemeenschappelijk landbouwbeleid gebleken dat de toch al grote verschillen in landbouwincome in de loop van de jaren '70 verder zijn geaccentueerd als gevolg van onder meer het ongunstige economische milieu in de zwakste regio's.

In het kader van het regionaal beleid heeft de Raad op 7 oktober 1980 op voorstel van de Commissie besloten tot vijf specifieke communautaire acties ten behoeve van

⁽¹⁾ Doc. COM(80) 816 def.

de regionale ontwikkeling ⁽²⁾. Drie daarvan hebben betrekking op landelijke probleemgebieden in de Gemeenschap, namelijk de aan Spanje grenzende Franse regio's, de Mezzogiorno en de grensgebieden van Ierland en Noord-Ierland.

Wat het gemeenschappelijk landbouwbeleid aangaat, betreffen de onlangs door de Raad aangenomen wijzigingen in het landbouwstructuurbeleid onder andere de uitvoering van speciale ontwikkelingsprogramma's met het oog op de agrarische ontwikkelingsproblemen in gebieden waar deze bijzonder nijpend zijn. Verder behoren tot de wijzigingen de lancering van integrale ontwikkelingsprogramma's in regio's waar de ontwikkeling van de landbouw in hoge mate afhangt van een gelijktijdige en gelijklopende ontwikkeling in andere economische sectoren.

⁽²⁾ PB nr. L 271 van 15. 10. 1980.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 505/81

van de heer Moreland

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(22 juni 1981)

Betreft: Mistachterlichten

De mistachterlampen van sommige in de Gemeenschap gebouwde auto's werken bij gedimd, groot of stadslicht en bij andere alleen wanneer er met gedimd licht wordt gereden.

Is de Commissie voornemens een voorstel te doen tot harmonisatie en op welke grondslag?

**Antwoord van de heer Narjes
namens de Commissie**

(23 juli 1981)

De communautaire bepalingen inzake de werking van het mistachterlicht worden geregeld bij Richtlijn 76/756/EEG ⁽¹⁾. Hierin wordt bepaald dat het mistachterlicht „alleen mag kunnen worden ontstoken als het dimlicht of de mistlichten voor branden”.

Door het geachte Parlementslid geconstateerde gevallen kunnen dus alleen betrekking hebben op voertuigen, die ten aanzien van de werking van de mistachterlichten, voldoen aan de nationale, en niet aan de communautaire voorschriften.

⁽¹⁾ PB nr. L 262 van 27. 9. 1976, blz. 1.

